

ΗΙΑΦΟΝΙ ΔΙΔΕΙ

ΚΟΡΙΝΝΑ'

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩΙ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ».

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1877.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ3.Υ1.Φ5.0014

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

ΚΟΡΙΝΝΑ. Μηνιαίον περιοδικὸν ἀνάμυνσιμα ἔχοντα περιεχόμενα.—Τὸ δρᾶμα καὶ ὁ Εὐριπίδης ὑπὸ Β. Βιθούλκη (συν.)—Βειτχόβεν ὑπὸ Α. Ποττέν (συν. καὶ τέλος).—Γρῖζελ Κόχου (σκανδιναϊκὴ παράδοσις) ὑπὸ Xavier Marmier, μετάφραστος ὑπὸ Κ. Δ. Τ.—Περιθνάτου (ἐκ τῶν τοῦ Γ. Βιρρώνος), μετάφραστος ὑπὸ Ρ. —Η ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Εδουάρδου Φρέμαν. —Ο ἀπολωλὸς βίος ὑπὸ Ερμάννου Λούντζη, (συν.) μετάφραστος ὑπὸ Δ. Α. Τ.—Η κοιλαῖς τῶν Τεμπλῶν, μετάφραστος ὑπὸ Δ. Δ. Μάργχορ.—Ο Γλάζοτῶν ὡς ξυλοκόπος.—Ανθοδέσμοι.—Θάλιψις καὶ χρήσι, ὑπὸ Αριστείδου Καψοκράτου.—Δύοις προβλήμασι.

ΕΣΤΙΑ. Ἐκδίδοται κατὰ Κυριακήν. "Έτος Β'. Τόμος δ'. ἀριθ. 86. Δεπτέρα 20. Αθήναις τόπος. «Ελλην. Ανεξηρτίσις». Περιεχούμενον Δημόσιας ἐπιστήμης (συν.)—Αἱ γυναικεῖς καὶ αἱ οἰκιακαὶ ἔργασίαι.—Η Καλούτες (συν.)—Ο Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας Μίδας καὶ ὁ κούρευς αὐτοῦ.—Ἀκενθώδης ἡ πρὸς τὴν δόξην ὅδης (ἴκ τῶν τοῦ Ἀνδρεσοῦ).—Ο δακτύλιος τοῦ ἄρρενος.—Καταλοιπά.—Φιλολογικὰ καὶ ιστορικὰ περιεργαῖ· Παλαιὰ καὶ καινὴ διαθήκη.—Αλκήθεια.—Σημειώσεις.—Γγεινή πεσοὶ χρήσεως; τοῦ πάγου.

ΟΜΗΡΟΣ. Μηνιαίον περιοδὸν τοῦ ἔμωνόμου φιλοκαΐδευτικοῦ Συλλόγου. Φυλλάδιον Αὐγούστου. "Ἐν Σμύρνῃ, τοπ ὁ «Τύπος» 1877. Περιεχούμενον Ιερὶ οἴκου.—Ανάλυσις τῆς Ἀλκήθειδος τοῦ Εὐριπίδου.—Αἱ ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀσίᾳ κτήσεις τῆς Ρωποίας.—Φυσιολογία τοῦ μουσικοῦ συστήματος τοῦ τέττιγος.—Δυναμίτης καὶ ἄλλαι ἐκκριτικαὶ ὥλει.—Πυροβολικὸν τῶν Ηπούων.—Ἀπογραφικὰ πληροφορίαι.—Τὸ τηλέφωνον τοῦ Γκρειτ—Ἐπιγραφή.—Ποικίλη.—Περιοδεία τῆς γῆς.

ΑΘΗΝΑΙΣ. Ἐφημερὸς τῶν νέων. "Ε. Αθήναις. Περιεχόμενα· Αἱ δύο εἰκόνες (συν. καὶ τέλος).—Μέσα δι' ὃ δύναται τὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν σῆψιν πολλῶν οὔσιῶν—"Η Ροζα ἡ τὰ δύο φρούρια (συν.)—Πλουσία Φυνή.—Ἐξ ἀδομάδες ἐν Ἰαπωνίᾳ (συν.)—Παδικὴ Βιβλιοθήκη.—Τὸ βιβλίον τῆς φύσεως (συν.)—"Η σκιὰ τοῦ πατρός μου.—Ποικίλη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ. (Ὀργανιστικὴ, νομικὴ, οἰκονομικὴ.) Ἐκδίδοται κατὰ μῆνα ὑπὸ τὰς ἐργασίες τοῦ περὶ τοὺς Ἀθήνας Ἐφέταις Εἰσαγγελέως "Έτος Γ'. φιλ. 25. Αὐγούστος 1877. Εν Αθήναις. Περιεχόμενον. Ἐπιθεωρήσεις φυλακῶν.—Σωφρονιστικὴ ἐν Κερκύρᾳ Φυλακή.—Κακουργιούδικεῖον Ἡλείας.

ΑΝΘΩΝ. Ἐφημερὸς οἰκογενειακής. "Έτος ά. ἀριθ. 6. Ἐκδίδοται κατὰ Κυριακήν. "Ἐν Αθήναις 1877.—Περιεχόμενον· Ἀπὸ χειρὸς εἰς χειρα, (διήγημα συν.)—Οἱ ἔρωτες τῶν ἀνθέων.—Τὸ στοίχημα (κατὰ τὸ Γερμανικὸν).—"Η ἐν Μαραθῶνι Μάχη (συν.)—Περὶ φιλίας (συν.)—Δραματικὸς θίασος «Ἀριστοφάνης»—Δραματικὸς θίασος «Ἀπόλλωνος».

Εὐχαρίστω; ἐλάθομεν ἀποκεν τὴν συγέγεικη τῆς ἀ· Ἐλλάδος ἀρρεῖν;

νωτέρω καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ἐφημερίδος· ἐν τῷ τετρατετραγωνίῳ μετὰ πενταποτίσις ἔργων τοῦ κ. Β. Στρατούδακη, ἀποτελούμενη τοῦ Κορίνθου τὸ κτενεχωρίσθηκεν.

—Ἐξεδόθη τὸ φυλλάδιον τοῦ Αὐγούστου τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδούμενης «Ἐφημερίδος τῶν πατέρων, περιέχον ὡς πάντοτε καὶ εἰκονογραφίας.

—Ωσκήτως καὶ τὸ φυλλάδιον τῆς ἐν Πάτροις ἔχοντα περιεχόμενης ἐφημερίδος τῶν νέων "Η δη.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Εταιρίας ἀπὸ Ιανουαρίου 1876 μέχρι Ιανουαρίου 1877.

Κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς ἀνωτέρω «Εταιρίας», ἔγιναν κατὰ τὸ έτος 1876 οἱ ἔξι ἀνασκαφαὶ

τοῦ ἐν Αθήναις ἔξι τοῦ Διπλοῦ ἡσού ἀνατολικῆς τοῦ ἐκκλησίδιου τῆς ἀγίας Τριάδος· διὰ ταύτην ἐδημόνθησαν δρ. 2080. Δευτέρα ἀνασκαφὴ ἐγένετο ἐν Κορίνθῳ, ἐνθά ἐν θύνικας γαῖαις τάφοι τιὲς ὃντας κάριστος διὰ ταύτην δεπάνη ἀνήλθεν εἰς δρ. 1000 Τριτ., τετάρτη καὶ πέμπτη ἀνασκαφὴ τάφων ἐν τῇ Ταναγραῖη γώρᾳ τῆς Βοιωτίας, ἐπιστατοῦντος τοῦ ἐφόρου κ. Π. Στραταύκη. "Εκτη ἀνασκαφὴ πλειστοῦ λόγου σχεῖα εἶναι ἡ τοιούτη οὐεντ. ἐν Μυκήναις τῇ αὐτοπροσώπῳ παρουσίᾳ καὶ διπλεκτεῖ εὐρυγάτης καὶ διπλάνη τοῦ κ. Σχλήμαν, ἐπιτηροῦντος δὲ τοῦ κ. Π. Στραταύκη εἰς ταύτην ἐδημόνθησαν δρ. 30,000 ὑπὸ δὲ τῆς ἐπιτηροῦντος δρ. 4,000. Ἐδεδόμηταν ἀνασκαφὴ, ἡ πασῶν τοῦ ἐπιτηρούντος τοῦ καὶ τῶν προτέρων δὲ ἐτῶν μεγίστη καὶ ποτολιδαπτηνῶτάττ, εἴναι ἡ γινομένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς ηπειροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ δυτικῶν τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7, 104. 80. Τὰ ἐπόδη τῆς ἐπιτηρίας μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ προγονουμένου ζιους ὑπολοίπου ἀνήλθεν εἰς 185, 387, 65 τὰ τ' ἐπόδη εἰς δρ. 171, 768.

—Η περιουσία τῆς ἐπιτηρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1876 ἀνήρχε· ο εἰς δρ. 310, 833. 68 ἐλάτιτων τῆς τοῦ παρελθόντος; ἐτούς κατὰ δρ. 7,

τὸ δὲ λογεῖον ἡ ὁ κρίβας ἦν διπόποις τῆς σκηνῆς
ἐπὶ οὐδὲ ὑποκριτῆς, ἴσχύμενος; ἔλεγε. Τὸ ὄνομα σκηνὴ δῆλοι
κυρίων· καλέσθην, οἷς εἶπήγγυον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δρα-
ματικῆς τέχνης ἐκ ξύλων, ἵνα δηλώσωσιν ἐκ τοῦ προ-
χείρου τὴν κατοικίαν, ἐξ ἣν προβούνων ὁ πρωταγω-
νιστής εἰς τὴν αὐλὴν ἡ πλατείαν, τὴν πρὸ τῆς κα-
λύβης κειμένην, ὑπεκρίνετο τὰ τοῦ δράματος.

Ἡ σκηνὴ ὅτε μὲν εἰκονίζει τὸ στρατόπεδον καὶ
τὰς σκηνὰς τῶν πρωταγωνιστῶν ήρώων, ὡς ἐν τῷ Αἴ-
αντι τοῦ Σοφοκλέους, ὅτε δὲ ἀκτὴν τρχεῖται καὶ ἀ-
Εκτον, ἔχουσαν σπῆλαιον, ἐν ᾧ διατίθεται ὁ πρωταγω-
νιστής τοῦ δράματος, ὡς ἐν Φιλοκτήτῃ, καὶ ἄλλοτε κρη-
μνὸν, ὡς ἐν τῷ Προμηθεῖ τοῦ Αἰσχύλου, ἐφ' ῥᾷ προ-
σηλώθη ὁ Προμηθεὺς, καὶ ἐν τῇ τοῦ Εὐριπίδου Ἰφι-
γενείᾳ ἐν Ταυρίδι, κρημνώδην ἀκτὴν· ἔσιοτε δὲ εἰ-
κονίζει πρόθυρα ναοῦ. Οἱ θεαταὶ οὐδέποτε ἐπιβλέπουσι
τὰ ἐντὸς, ἀλλὰ μόνον τὰ ἐκτὸς καὶ τὸ πρόθυρον, εἴτε
τῶν ἀνακτόρων, εἴτε τοῦ ἱροῦ, διότι, κατὰ τὴν συνή-
θειαν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρχαίου βίου, πᾶσα μεγάλη
καὶ επουδαία πρᾶξις καὶ πολιτικὴ ἐνέργεια διαπράτ-
τεται ἐν ὑπαίθρῳ καὶ δημοσίᾳ, ἀφοῦ καὶ αὐταὶ αἱ
διδικτικαὶ συνεντεῦξεις ἐγίνονται τὸ πάλαι κατὰ τὰς
ἔδδοντας μᾶλλον, τὰς εποδὰς καὶ τὴν ἀγορὰν, ἢ κατ' οἶκον.

Αφοῦ, ὡς εἴπομεν, ἡ σκηνὴ εἰκονίζει τόπου ὑπεριθρον,
ἔπειται ἐκ τούτου ὅτι πᾶν τὸ πραττόμενον ἐπ' αὐτῆς
συμβάλλει ἐν τόπῳ κοινῷ καὶ δημοσίῳ, διότε, διάλεις
μεταδίδονται λόγοι ἀπόκρυφοι, εἶναι κίνδυνος μὴ ἀκούσῃ
τούτους; ὁ παρατυχών. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ποιητὴς ἐνί-
τε βιάζεται νὰ δεῖξῃ τοὺς θεαταῖς τὰ ἐντὸς τοῦ
τοικού τελούμενα, ὅπερ συμβάλλει εἰς ἔκεινα ἴδια, τὰ
θράματα, ὃν η οἰκονομία ἀπαιτεῖ ν' ἀντιληφθῶσι διὰ
τοῦν ὄφθαλμῶν οἱ θεαταὶ πρᾶξιν τινα, εἰς ἣν συγκα-
υφοῦνται πλήθος πολὺ καὶ σφοδρότερες διανοημάτων

καὶ αἰσθημάτων. Τοικύντα τραγικὰ θεάματα π. χ. είνε
εσπ' Αἰσχύλῳ ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν φίνεται ἡ Κλυτε-
ινῆστρα μὲ τὸ αἴματόρρυτον ξίφος ὑπὲρ τὸν νεκρὸν
οὐ 'Αγαμέμνονος; καὶ τῆς Κροσσάνδρας, κρατοῦσα εἰς
ἀς χεῖρας τὸ δίκτυον ἐν ὦ περιέπλεσε τὸν οὐζυγόν
ης ἔξελθόντα τοῦ λουτροῦ ἔπειτα δὲ ἡ στιγμὴ καθ'
ν φίνεται δὲ 'Ορέστης ἐν Χωνφόροις ὑπὲρ τοὺς νε-
ρούς; τοῦ Αἴγισθου καὶ τῆς Κλυτεμνήστρας, ἐν τῷ αὐ
ῷ ἐκείνῳ δώματι, ὅπου ἐκρυμάσθη καὶ κρέμαται τὸ
άκτυον τὸ περιβάλλον ποτὲ τὸν πτερέα αὐτοῦ. Παρὰ
ὲ Σοφοκλεῖ, ὅψις τραγικωτάτη είνε ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ
τις κείμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζώων ἀτινα κατέστη-

εν ἐν τῇ μανίᾳ του, βρυχυλγεῖ ἐπὶ τοῖς πεπραγμέ-
νι, ἀφοῦ συμφρονήσῃς ήδη, βλέπει διὰ τῶν ἔσφραξε-
τοι οὐχὶ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀχαιῶν. Οἱ ποιηταὶ πε-
λάμβανον τὰ δεινὰ ταῦτα θεάματα δἰὰ νῦ δηλώ-
σι, τὴν κατάστασιν εἰς οἷν εὑρίσκεται ἢ ψυχὴ τῶν
ώων μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως; Πρὸς ἐπίδει-
ν δὲ τοῦ ἑσωτερικοῦ μέρους τῶν δωμάτων, ἔνθε δι-
ράττοντο τὰ φοβερά ταῦτα ἔργα, ἐπινόσαν δύο
ψυχανά, τὸ ἐκκύκλημα καὶ τὴν ἐξώστραγγ.

Τὸ μὲν ἦν τρυχήσατον, ξύλινον σκεῦος, ὁμοιάζον πρὸς
μικρὰν σκηνὴν ἐξεκύκλουν δὲ αὐτὸν ἐκ μιᾶς τῶν θυ-
ρῶν τῆς σκηνῆς εἰς τὸ προσκήνιον, καὶ αὗδις εἰσεκύ-
κλουν αὐτὸν, ὅτε ἦν ἡδη περιττόν· ὅτε δύμως πράξεις
ἀποτρόπαιοι ἐτελοῦντο, τότε αὐτὸν ἐφρίνετο πόρρωθεν,
καὶ διὰ τῆς γραφικῆς τέχνης καὶ δι' ἄλλων, ἐδήλου
πιτηδείως τὰ γενόμενα. π. υ. ἐν τῷ πρώτῳ Αἰγαίῳ

την ιδιότητα; τα γεννούμενα, π. χ. ἐν τῷ πρῳ Αἰσχύλῳ
Αγχυμέμνον: διὰ τούτου ἔσχεκυλθή εἰς τὴν σκηνὴν ὁ
λοτῆρ, ἐν ᾧ ἔκειτο ἐν τῷ τεγνικῷ πέπλῳ κεκαλυμ-
μένο; ὁ νέκυς; τοῦ Ἀγχυμέμνονος; ὡσαίτως δὲ καὶ ἐν
τῇ Ἀντιγόνῃ τοῦ Σοφοκλέους δείκνυται διὰ τοῦ ἐκ-
σκυλήματος ὁ νεκρὸς; τῆς Βύρωδίκης καὶ ὁ θάλαμος;
νῦν αὐτὴ ἔχει τὴν ἀπέρτριξεν δύσιον; καὶ ἐν τῷ Αἴγαντι,
ν Ἡλέκτρᾳ καὶ ἐν ἄλλοις. Η δὲ ἔξωστρα ἔξωθείτο
πὶ τῆς σκηνῆς τὰ περὶ αὐτῆς εἰσὶ οὐτοκότεινα. Διὰ
τῆς κατ' ἔξοχὴν μηχανῆς ἐνεφρνίζοντο οἱ θεοὶ εἰς
άνσιν τῶν πρᾶξεων· ὅμοία μηχανὴ τοῦ καὶ τὸ κλιού-
νενον θεοῖ λογεῖον, ἐφ' οὐ, ἰστάμενοι δὲ θεοὶ καὶ
ἱητίθεοι, ἔλεγον. Ἐπὶ τούτου, δέ τε ἐγίνετο ἡ διδα-
καλία τῆς τραγῳδίας τοῦ Αἰσχύλου, ητις ἐπεγέγραπτο
μηχανῆστασία, ἐστάθη ὁ Ζεὺς, καὶ λαβὼν πλά-
τιγγα ἔξυγοστάτης τὰς ψυχὰς τοῦ Ἀγιλλέως καὶ
λέμνονος, περσάντω δὲ ἡ Ἡώ: καὶ ἡ θεῖτις γάρ τις κλίνει-

εμνονος, παραπτω σε η Ηώ; και η Θέτις γδυν αλίνουσι ίκετευον υπέρ των μαχομένων υἱῶν. Ἡ δὲ γέραξ ος ήν μυχανή, ὥροις πρός τὸ ουνύνυμον πτυνόν· αὐτὴν δὲ θεός τις ἐπὶ σκηνῆς παρργιεύεσθος; περιέχαλεν πιποδίων; σοῦμχ, εἰτα διπτάχο ώς; ή Ήώς; ώς λέγουσα, και μετ' αὐτοῦ, ἀνήρπαστε τὸν Μέμνονα. Τὸ δὲ κεφαλον σκοπεῖον και βροντεῖον ἦταν μητρανταί, δι' ὧν ἐμμουντο, ώς και τὸ σνομαχ σμαζίνει, στραπές και βροντάς. Τῶν μυχανῶν τούτων χρήσις γένετο ἐν Προσιμ. Αἰσχύλου 1082 και Σοφ. Οιδ. ἐπισ. 1. 1466.

Οἱ ἀρχαῖοι σπενίως μετέβαλλον τὴν σκηνὴν τοῦ
άματος, διότι ἡ φύσις τῆς πατλαιᾶς τρχυώδιας εἶναι
πιεστή, ὅτε πάσχει αἱ πράξεις, καὶ οἱ λόγοι, οἱ συμ-
ληροῦντες τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, περινένται ἐντὸς γώ-
υ στενοῦ, συνήθως δὲ ἐν τῷ πρὸ τῶν βεσιλικῶν
ακτόρων πλατείᾳ. Αἱ δὲ κωφαὶ πράξεις, δοσαι δηλαδὴ
ν ἐπιδέχονται ἀνάπτυξιν, οἷον ἡ ἀληλοκτονία 'Β-
οκλέους; καὶ Πολυνείκους, ὁ φόνος τοῦ Ἀγριμένονος,
ταφὴ τοῦ Πολυνείκους ἐπὸ τῆς Ἀντιγόνης, καὶ ἀλ-
ι περρόμοιαι, αὗται ἐκτελοῦνται ὅπισθεν τῆς σκηνῆς
ἴ εἴτε γίνονται γνωσταὶ τοῖς θεαταῖς δι' ἀπλῆς διη-
σεως.

Τα θεάτρα ἐν Ἑλλάδι οἷσαν ἀστεγακ καὶ οπαίθρω^τ
δειπή δὲ ἀκούθηται τῶν θεατῶν ἔτείνετο σκηνὴ, ὡς ἐ-
το περὶ Ρωμαίοις. Εἰς σκέπην δὲ τῶν μὲν καυ-
τῶν τοῦ θέατρου εφόρουν οἱ θεάτραι τοὺς καλουμένους
τελέους πετάσσεις, τοῦ δὲ ψύχους μαυ-
ροῦς. Ότε δὲ ὄμβροι ἁγίνονται, οἱ μὲν τοῦ πορώτου δικ-
αίοτο; κατέρρευγον διὰ τῶν κάτω πυρρόδων εἰς τὰ
σθέν τῆς στρογγύλης οἰκοδεμήματα, αἱ δὲ τῶν εἰπέρων
τῶν κλιμάκων σι; τὰ αὐτωρεύεν τῶν ἑδωλίων. Η δὲ

Διδοκειαλία τῶν τρχγωδίῶν καὶ κωμῳδίῶν ἐγένετο τὸ
ἥμέραν, καὶ ἤργετο ἀπὸ τῆς πρωΐας, ἐώ θεν, ὡς ἔλε-
γουν. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ θεάτρῳ οἱ θεαταὶ ἐγεύσοντο καὶ
ἔπινον. Τὰ σύμβολα ἥγορχζον πάρα τοῦ ἐνοικιαστοῦ
τοῦ θεάτρου, δοτις ἐκαλεῖτο θεατρώνης καὶ θε-
ατροπώλης καὶ ἀρχιτέκτων.

λύμπατα, ή ήμέρχ υποσκάπτει τὰ φυλλώματα, αἱ γελοσσαι ἀπόθεις διαχωρίζονται ἐπὶ τοῦ ὄρούντος, τὰ ἄνθη ἡμιανοίγουσι τοὺς κυανούς αὐτῶν ὀφθαλμούς, οἱ δὲ ξηλιοὶ διαπάσσει χρυσοῦ τὸ πράσινον ὑφέσμα τῶν δασῶν. Ἀλλ' ὅπως ἀποκαλύψθωσιν ἡμῖν ταῦτα πρέπει νὰ ἀναμείνωμεν τὴν ἡμέραν ὅπως ἀπολαύσωμεν τῆς συμφωνίας, πρέπει νὰ χορτηθῶμεν τὸν ἀπαίτούμενον χρόνον ὅπως διαλυθῶσι τὰ ἐνδόμυχα ἡμῶν οκτέτη . . . Διά τὸν λόγον τοῦτον βεβαίως τοσοῦτος χρόνος παρέρχεται μέχρις ὅτου μαντεύσωμεν τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων ποιητῶν τῶν συμφωνιῶν, διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ Χαῦδη, ὁ Βεστχέν, καὶ μάλιστα ὁ τελευταῖος, λίαν βραχέως ἵξεται μητήσαν. . . » — Ἐν ὀλίγοις ή μουσικὴ τοῦ Βεστχέν εἶναι ή μᾶλλον ρωμαντικὴ, ή κάλλιον εἰπεῖν, ή μόνη ητις ἔντελως εἶναι τοικύτη, οἱ δὲ μουσικὸς ἡμῶν δέον νὰ θεωρήσουσι ὡς δ ἀντιπρόσωπος τῆς ρωμαντικῆς μουσικῆς, ἀποβλέψυς οὐχὶ ἐντεῦθεν, ἀλλὰ πέρχυ τοῦ ρωμαντισμοῦ, εἰς χώραν ἀνεξερεύνητον, δμοίσαν πρὸς τὴν παφρικούχην καὶ τραχείαν Καμψιατικήν, εἰς τὴν ἀκρωτάτην ἄκραν τῆς ὅποιας ὠκοδόμησε περίπτερον, ή μᾶλλον ἔτηκαψεν ὑπόγειον καλύβην παραδέξου ἀργυρετονικής. Ἀπαξιῶν νὰ μιμηταὶ τοὺς ἄλλους ήνοιξεν ἔσυτῷ νέαν δόδυν, καὶ τοι δὲ κινδυνεύων νὰ φρνῃ παράδοξος, ἥθλησε νὰ δικτηρεθῇ ἦπιοτε ὁ αὐτός. Τιθντεὶ ἐνίστε ἀπαντῶνται μέρη φρντασίας παρκδόξου, ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶ προτιμητέα τῆς ἀχαρίτου ἀπλότητος τῶν δῆθεν συνθέσεων, αἵτινες ἐπὶ τοῦ ἐφθαρμένου ἡτρίου τοῦ καινοῦ τέπου, κεντῶσι μὲ πεπαλαιωμένα καὶ ἀπολέσαντα τὴν χορού των ἔρια, σχέδια δὲ οντα χυδαιότητος ἢ κτηνώδους εὔχισθησίας, στεφάνους μεγάλων ρόδων, πράσινα φύλλα κράμβης καὶ περιστεράς φιλούμενας.

Ο Βεστχόβεν κέκτηται τὸ ἔξιτον δυτικὸν ἐνίστε γὰρ
μὴ γίνηται εὐκόλως καταληπτός, νὰ πλανᾶται ἀλλά,
οὐδέποτε εἶνε κοινός, τὰ σφάλματα εἶνε πρωτότυπα,
ὡς αἱ ἀρεταὶ, καὶ ἑκεὶ ἔνθα ἀπαρέσκει, οὕτως αὐτὸς ἡ-
θέλησεν, ἔχων ἴδιαν αἰσθητικὴν, κρίσιν δὲ λίγαν ἀνεπτυ-
γμένην. Διότι: ὑπεράνω τῶν ἀνθρώπων ἵπταται ἡ ἴδεξ,
ὑπεράνω τῶν ρωμαντικῶν δὲ ρωμαντισμός, διτις ἐν
ταῖς ἑστίσις ὡς καὶ ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, ὑπῆρ-
ξεν ἡ ἀληθής ψυχὴ τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν ὑπέρ ἀνε-
ξιρτησίας ἀγῶνα δὲ ρωμαντισμὸς ὑπάρχων ἐν τῇ ποιή-
σει τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, ὡφείλε νὰ ὑπάρχῃ ἐπίσης ἐν
τῇ μουσικῇ αὐτοῦ καὶ ὑπῆρξε διὰ τοῦ Βεστγόβεν.

Ο Βεστχόβεν ἐθεώρει ὅτι ἡ μουσικὴ οὐδὲν ἔτερον
σκοπεῖ ἢ νὰ ἔξεγειρῃ ἐν τῇ ψυχῇ τὸ αἰσθημα τοῦ ὥρχο-
ου καὶ τοῦ καλοῦ ἐν τῇ ἀπολύτῳ σημασίᾳ τῆς λέξεως.
Εἶχε δὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἐν τῇ ἀγαλματοποΐᾳ δὲν πρέ-
πει νὰ μεταχειρίζωνται ἀπευθείας τὰ τεμάχια τὰ ἐκτε-
τυπωμένα ἐπὶ τῆς φύσεως, ἐπειδόμενοι οὕτω καὶ πᾶν ἀγ-
τικέμενον πρὶν ἢ εἰσέλθει εἰς τὴν σφαιράν τῆς τάχυνος
νὰ ψήσταται μεταμόρφωσιν καθιστῶσαν αὐτὸν ἄρμενον
πρὸς τὸ λεπτεπίλεπτον μέσον τοῦ νὰ καθιστᾷ δηλ. κο-
τὸν ἰδεωδες καὶ νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ τῆς χυδαίας πραγμα-
τικότητος. Ἀποτέλεομεν τούτου εἶγε ὅτι ἀκρούμενοι

BEETXOBEN.

(συν. καὶ τέλος ὅρα φύλλ. ε.)

συμφωνίας, ιδού πώς ἐκφράζεται περὶ αὐτῆς
διάσημος ἐν τοῖς θεατρικοῖς δελτίοις, Θεόφιλος Γωτιέ-
ρος. « Ή συ μέφωνά, λέγει ὁ διάσημος συγγραφεὺς,
εἶνα τὸ σπουδαιότερον προίὸν τῆς μουσικῆς, ἀποτελεῖ νο-
ἄκρον σοθίμενον αὐτὴν πολλάκις, ὅπως τὴν ἐννοήσωμεν
χαρῇσι δὲ ταχείας μελέτης. Ή συ μέφωνά κατα-
τεκνάζεται δι' ἐνχρμονίων συνδυασμῶν, τὰ πλειστα τῶν
ἀντικειμένων τῶν πρωρισμένων νὰ παρχαγάωσι τὴν μου-
σικὴν ὕδετν, ὅφειλονται εἰς διάταξιν λίσταν μεμετρημένην
τῆς ἔρχοντος αἱ φράσεις διακόπτονται, διασταυροῦν-
ται, συμπλέκονται ὡς κισσοί, ἀφανίζονται ὡς ρυά-
κια ἐν τῇ χλόᾳ καὶ ἐνίστε ἐμφανίζονται καὶ αὖθις ὡς
σπινθητίζουσαι λαμπυρίδες. Δὲν πρόκειται περὶ μελῳδίας
ἀπλῆς, ἔχουσσης ἀκολουθίαν ρέουσσαν κατ' εἴθυγραμμίχην
ἐπὶ κατωφερείχις ισοπέδου, ἀπαιτεῖται δὲ μακρὸς χρό-
νος ὅπως ἐγκληματισθῇ τις ἐν τῇ συμφωνίᾳ, μυνθῇ την
διάλεκτον αὐτῆς καὶ συγκινούμενος ἀκροᾶται τοὺς ἄ-
χους αὐτῆς. Δὲν πρέπει νὰ τρέχῃ τις ἐν τῇ συμφωνίᾳ
δόστι ἀρρωστανότας εἶνα πολυθέλγυπτος λαβύ-
ριθμος ἐνός εἰσέργεται· τις ἐν καισῷ γυκτός. Ολίγον
κατ' ὥριον τὸ λυκανύγες ἀνχρεῖνεται, τὰ ἀντικείμενα
διέπειν ταῖς ἀλλαγαῖς, τὰ γέρφη ἀποσύρουσι τὰ κα-

τῆς μουσικῆς αὐτοῦ, πολλάκις ἐν μόνον χωρίον, εἰς μένος φύσιγγος παραδόξως ἐκλεγμένος καὶ τοποθετημένος, περιουσιάζει ὡμένον κύριον σγγνωστον, ἀναζωπυρεῖ ἀνεμνήσεις ὑπάρχειν προγενεστέρων καὶ ἀπομεμακρυτένων καὶ περιστάθηκεν χορὸν μυστηριώδῃ ἴδεων διασκε δικτυίσων· ἄλλα μέρη πλήρη ἀβρᾶς; εὐκισθητίς; ὑποτον θοριζούσι περιγορίας διὰ τὰ ἀνομολόγητα δεινὰ καὶ τὰς ἀποχρυσιδύτους ἀπελπισίας. Καὶ ἐν τούτοις τὸ πρῶτον

παρεγγωρίσθη, κακοδουλώς κατεκρίθη ίππο τῶν χριτικῶν διὸ τὰς καινοτομίας του, ὀλίγον ἡγεπάθη ίππο τοῦ πλάκθους, τὸ ὅποιον δὲν ἥδυνατο νὰ τὸν ἐννοήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς μέρη ἄγνωστα, ἔχων ίππο αὐτοῦ με κρὸν μόνον ὄριθμὸν θαυμαστῶν ἀφοῦ δὲ τὸ ίππο τῶν νεωτέρισμῶν του προξενήθεν σκάνδαλον κατηνάσθη, ἀνεγνώσκεν ἔτι τοῦ; παρουσίαζεν ἀντικείμενον σπάνιον, ἔργον πρωτότυπον, γεύσεως δλως ίδιας. Τὸ νὰ δώσῃ δέ τις εἰς τὴν γεύσιν αἰσθημα ἄγνωστον εἶναι τὸ μέγιστον εὐτύχημα ὅπερ δύναται νὰ ἐπισυμβῇ εἰς ποιητὴν καὶ μάλιστα μουσικόν. Οὐ δριθμὸς τῶν θαυμαστῶν του καὶ ἡ φήμη του κῦζησον τὰ μάλιστα ὅταν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀργανικὴν μουσικὴν ἡρχισαν τότε νὰ ἐκτιμῶσι τὴν μεγαλοφύτευνη, ἡτις ἔπλαστρος τὰς θαυμασίας ἐκείνας συνθέσεις, εἰς δὲ λοιδωρούντες; Ἀπεργωροσαν εἰς τοὺς ἑνθέρμους αὐτοῦ θασώτας. Ἐν τούτοις ἡ κριτικὴ ἐστράφη καὶ πάλιν ἐν ἀντίστοι τῶν φωνητικῶν συνθέσεων αὐτοῦ καὶ διάσημός τις κριτικὸς δὲν ἦχεν θητείην νὰ γράψῃ ἔτι τὸ μελόδραμα Fidelio εἶναι ἔργον κατώτερον τῆς φήμης του· ἔτη, τινα καὶ οὕτις ἡρκεσσον ὅπως ἀποδώσωσι τὴν πρέπουσαν δικαιοσύνην. Άλλος δημως ἔποικι καὶ ἀνὴν αἱ καλλλοναῖ, αἱ παρατηρούμεναι ἐν τῷ Fidelio, ἐν τῷ Χριστῷ ἐπὶ τῷ οὐρανῷ ἐν Ἔλασισ, ἐν τῇ μεγάλῃ λειτουργίᾳ εἰς τὴν τοῦ λυρικοῦ δράματος. Τὸ ὄρμητικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἀνέξαντλητος φρυνασία του, ἐκώλυσον αὐτὸν νὰ σεβασθῇ τὰ ὄρια τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, ἀφ' ἣς ἀπήτελε ἀδύνατα κατορθώματα· ίππάρχουσι μέρη ἀνεκτέλεστα ἐν τε τῇ συμφωνίᾳ μετὰ χορῶν ὡς καὶ ἐν τοῖς λυρικοῖς σσμασι (cantates) καὶ ἐν τῷ Fidelio τούτο δὲ διδτεῖ ἡ κωρότης δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ κρίνῃ ἀρχή ἔχοτο περὶ τοῦ ἀποτελέσματος χωρίου γεγραμμένου. εἰς τοὺς ἀγρότους τέ-

λεοφάτος, χωρὶς τετραρρένους εἰς τούς αὐτούς, οὐ ποτέ, οὐκ
νούς τῆς φωνῆς. Ἡμέραν τινά ἐνῷ ἐπανελάμβανον, ὑπὸ^{τό}
τὴν διεύθυνσίν του, τὸ ἐκκλησιαστικὸν μελοδράμα (ορα-
τοριο) ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ δρός τῶν Βλαι-
ῶν, αἱ δεσποινίδες Sontag καὶ Unger, ψάλλουσαι ἢ μὲν
τὰς μονωδίας ὑψιφωνου, ἢ δὲ τὰς τῆς ἀνθυψιφώνου, ἥρισαν
ἀστείως μετ' αὐτοῦ. Μὴ δυνάμενοι νὰ φθάσωσιν εἰς
τόνους τινάς πολλὰ ὑψηλοὺς, παρέκαλεσαν τὸν μουσουρ-
γὸν, εἰ δύνατόν, νὰ τοὺς μεταβάλῃ ἢ αὐδήμως, εἰπε,
σᾶς παρεκαλῶ νὰ ψάλλητε ἀκριβῶς ὡς εἶναι γεγραμ-
μένον ὄμολογῶ διτὶ ἡ μουσικὴ μου δευτερηνεύηται
ζόσον εὐκόλως, δισογ τὰ ὀρχῖτις μέρη τῶν Ἰταλῶν μου-

πικῶν, ἀλλ' ἐπίθυμω νὰ ἔκτελται ὅπως ἔγει.» — «Ἀλλ᾽
ἴσων τὸν ἀδύνατον διδάσκαλε;» — «Πρέπει, πρέπει, εἰπεν
τὸν Βεστχόβεν, σείων τὴν κεφαλήν.» — «Είπεις ὁ τύραννος
τῶν δυτικῶν ἀοιδῶν,» ἀντεῖπε ζωρῷ, ἡ δεσποινὶς
Unger¹ καὶ αἱ δύο χοιδοί, συνεννοούμενοι ὡς δύο λωπο-
δύται ἐν παντζύρει, μετέβηκαν σιωπῆρως τὰ περὶ εὑ-
λόγος μέρη, ὃ δὲ μουσουρής οὐδὲ λιώς ἐνόντε τὴν πχ-
νουργίαν.

Ἐν τῇ δραγματικῇ μουσικῇ καθορᾶται ή ἰσχὺς· καὶ η
πρωτοτυπία τοῦ Βεστγέρδεν. Ποιητὴς ὁν λυρικός, φρν-
τασίας μεγαλοπρεπής καὶ γοητευτική, δὲν ἀναγνωρίζεται
τοι εἰμήν ἐν τῷ μέτωπών δραγάνων ἑκείνων, ἀτίνα δύσ-
λωσι πάσχει τὰς γλώσσας· καὶ ἐπαναλαμβάνουσιν ἀπαν-
τας τούς, τόνους τῆς φύσεως. Ὁ μουσουργὸς ἡμῶν ἔδω-
σε νέαν μορφὴν εἰς· ταῦτα συ μ φωνέαν τὰν μ ε-
λο ποιταν (sonate) καὶ εἰς ἀποσαν ἐν γένει τὴν
ποίησιν τῶν ἥχων μεγαλύνει τὸν στέφανον αὐτῶν καὶ
σχηματίζει εἰκόνας ἐν αὐτῷ· οὐ μὲλλον ἀρχελίωτος φρν-
τασία συνάπτεται μετά τοῦ λογισμοῦ τῆς ἔδυνης· καὶ
τῆς δραγματικῆς ἀρᾶς. Ὁ δὲ διακριτικὸς χρηστήρ-
της δραγματικῆς μουσικῆς τοῦ Βεστγέρδεν εἶναι, διὸ ἐπο-
ύθη ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν πραγματικοῦ αἰσθήματος. Οὐ-
τίνος προδίδει τὸ μυστικὸν καὶ ἀπεικονίζει τὰς με-
ταβολὰς, καὶ ὅπως ἐννοήσῃ τις καλῶς αὐτὸν, πρέπει
να γνωρίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ τοσοῦτον δι' ἀληθεῖας εἰνε-
στι η μυστικὴ τοῦ Βεστγέρδεν, καὶ ίδιως αἱ μελοποιε-
διὲς κλειδοκύμβαλον, εἰσὶν η δραγματικὴ ἔκφρασις αἰσθή-
ματος ἀληθεοῦς, η ἴδιανη εἰκὼν συμβάντος τῆς ζωῆς
του, ὥστε συνετελεῖ ἐπισταμένως εἰς τοὺς ἐκδότης νὴ
διατηρῶσιν ἀπαντά τὰ αἰσθητικὰ ἐπίθετα, τὰ δοθέντη
ὑπὸ αὐτοῦ εἰς τὰ ἔργα του. Διὸ ἔκχετον τῶν ἔργων αὐ-
τοῦ ἀνοφέρεται εἰς ἐπισσόδιον τῆς ζωῆς του, τοῦ δι-
ποιοῦ τὴν μνήμην δικιωμάτει Οὕτω π. χ. ή ἡ ρωϊκὴ
συ μ φωνέα (εἶναι η τρίτη περιτιθέσια τῷ 1804),
ἔγγραφη πρὸς ἔξιμην τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Νεπο-
λέοντος· ἔτερα τετραρχίδια opera 42, ἐν η εὐρύσκεται
adagio μελωδίας οἷξα συγκινητικῆς, συνετέθη τὸ ἔργο-
του 1825, μετά μακρὸν αὐτοῦ δοθένειν· καὶ εἰς ἀρά-
μνησιν αὐτῆς· εἰς πλείστας δὲ εὐγενεῖς κυρίας, αἰτινες
κούτυχον να ἐλκύσωσι τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ἀριέρω-
σε μουσικὰ ἔργα, ὡς π. χ. τὰν εἰς ut dièle mineur
μελοποιεῖν θν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν φιλτάτην του
Giulietta di Guicciardi

Απαντες οι βιογράφοι του Βιετχόβην διειρύουσι· τὰ
ἔργα αὐτοῦ εἰς τρεῖς μεγάλας κατηγορίας, αἵτινες ἀνα-
λογούσι· πρὸς τρεῖς διερόμενος· ἐποχὰς τοῦ βίου τοῦ
μεγάλου ἀνδρός. Οἱ τρεῖς σύνοι τρόποι, ὡς λέγου-
σιν, οἱ φιλόσοφοι, παρατηροῦνται εἰς ἀπαντικὰς τοὺς
μεγαλεψυχες ἀνδράς· τοὺς μὴ θανόντας πολλὰ νέους, ὡς
ὅ Πάσσος, ὁ Ρυροχήλ, ὁ Μόζχρτ καὶ ὁ Βίρων· διελοῦσι
τὰς τρεῖς μεγάλας προσδοκίας, ἃς διατέρεχει ἀδιχαίτιων·
τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πολὺ ἡ φάσεα εἰς τὸ ἀπελάσιον
τέλος του· ἡ νεότης, ἡ ἀκηὴ καὶ ἡ παρακυή· Κατὰ
τὴν πρώτην περίοδον ὁ ἀνθρώπος πρετοιάζεται καὶ

ἐξασκεῖται εἰς τοὺς ἔγχωνάς τοῦ βίου ὑπὲ τὰ βλέψιματα τῆς μητρός του, εἶτα ἀπατήσοταί οὐδὲ τὴν πῦρ τῶν παθῶν τέλος φθίνει καὶ ἀποθνήσκει. Οὗτοι καὶ ὁ Βεστχόβεν, κατὰ μὲν τὸν πρώτην περίοδον, ἐκτεινομένης ἀπὸ τοῦ 1790 μέχρι τοῦ 1800, μικρεῖται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττού τοὺς προγενεστέρους αὐτῷ μουσικούς καὶ ίδιως τὸν Μόζαρτ, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, ἀρχομένην συγχρόνως τοῦ αἰώνος καὶ παρατεινομένην μέχρι τοῦ 1816, θραύσει τὰ δεσμά, τὰ κράτοις αὐτὸν ὑπόδουλον ἐπὶ τῶν ἔχθρων τοῦ πτιχελθόντος καὶ ἀναπεύσει τὸ μεγαλεῖτον τῆς ιδίας αὐτοῦ φύσεως, κατὰ δὲ τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν περίοδον, ἐκτεινομένης ἀπὸ τοῦ 1816 μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὑπερτίμει τύπους τινὲς τις μελοποιίας, προδίδοντας τὸ σύστημα μᾶλλον, ἢ τὴν ἀνόητην κλίσιν νέκταρος μετανύσεως. Τὴν σήμερον ὁ Βεστχόβεν εἶναι ἀντικείμενον θυμασιοῦ ἀπεριορίστου. συνελόντες δὲ εἰπεῖν, ἥπολαύει μεταξὺ τῶν θεατῶν τῆς ρουσικῆς σεβασμοῦ ἀνυψούμενους μέχρι λατρείας. Ὁ δριθμὸς τῶν συνθέσεων τοῦ μεγάλου μουσουγοῦ εἴνει μέριστος καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἀκριβῆ κατάλογον. ὑπάρχει ἐν τούτοις φυλλίδιον δημοσιευθέαν ἐν Λειψίᾳ ἐπιγραφόμενον. Κατάλογος τὸν ἔργα ανικάντων ἔργων τοῦ Βεστχόβεν, ἀναθίσαζον τὸν δριθμὸν σύτῶν εἰς 102¹ παρατηρητέον δῆμος δτι ἀναριθμήτους μεταβολάς διάφοροι μουσικοὶ παραιστήγχον εἰς ἄπαντα τὰ ἔργα του, ἐξ ὧν ὑπερέχουσιν αἱ ἐνίέκτη συμφωνίαις καὶ αἱ διὰ κλειδοκυψάλου μελοποιίας, δριθμούμεναι εἰς τεσσεράκοντα ἑννέα, καὶ τούτων ἡ 14 ἡ 17 καὶ ἡ 23, 27 καὶ 29.

Περιττούμεν τὴν ἀτελῆ μὲν βιβλίων, καταστάσαν
δὲ ἦπι διάγον μακρὰν, βιογράφειν τοῦ μεγάλου ρου
σουργοῦ, ἐπιλέγοντες. «Ο Βεστχόβεν εἶναι ὁ τολμηρό-
τερος θελασσοπόρος ἐπὶ τοῦ οἰκουμένης ἀμυνίας»
ἔνιοτε ἀποπλευνόμενος τῆς ὁδοῦ, καθίσταται ἡρώης, οὐλὰ
τάχιστα ἐπανακόμπτει, οὐδέποτε δὲ χωρὶς νὰ ἀνακ-
έψῃ τέον κόσμον.²

A. ETTEN

ΕΡΙΖΕΑ ΚΟΧΡΑΝ.

Κατὰ τὴν θορυβώδη ἐποχὴν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν Στουρτῶν καὶ τῆς τελευταῖς αὐτῶν δικαιοροπῆς, ἡ Σκωτία περιέλθεν εἰς μεγίστην ἔχθραν πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν. Τρίς, ἐν διαστήματι 28 ἑτῶν (1660 — 1688), ἐπανέστη αὕτη κατὰ τῶν κλητηρικῶν καὶ τῶν διοικητικῶν μέτρων, ἀτίνα ἡ κεντρικὴ Κυβέρνησις ἐπεθύμει νὰ τῇ ἐπιβάλῃ. Ἐν τῇ τελευταῖῃ τῶν ἐπαναστάσεων τούτων, ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς ιστορικῆς σκηνῆς ἡ Δ-

ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΛΑΤΑΝΑ

ωμένου εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Βασιλέως του, νὰ ἐλατ-
τώσωσι τὴν παιενὴν αὐτοῦ.

Οτι διωνυνης Κοχραν δεν έφοβετο τὸν θάνατον,
ἀρκούντως ἀπεδείκνυε τὸ θάρρος του, διὶς δὲ ἀντιμετώ-
πιζεν αὐτὸν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης. Ήτο δικαιο-
γενειάρχης ἀκούσας δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδίκης
του, ἐπικυνθεν εἰς τὴν φρικώδη φυλακήν του, ἡσθάνθη
τὴν καρδίαν αὐτοῦ πάλλουσαν, σκεπτόμενος ὅτι ταχέ-

ως ἔμελλε νὰ δώσῃ τὸν τελευταῖον ασπασμὸν εἰς τὰ τέκνα του. Ὁπως δὲ ἀπομακρύνῃ ταῦτα ὅσον τὸ δυνατὸν ἐκ τῆς ἐνοχῆς του, καὶ μὴ δώσῃ ἀφορμὴν καταδιωγμοῦ ἐναντίον των, ἀπερίσσεις νὰ στερηθῇ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τοῦ βίου του, τῶν δειγμάτων τῆς φιλοσοφογίας αὐτῶν, καὶ τοῖς περήγγειλε νὰ μὴ τὸν ἐπισκεψθῶσιν εἰνὴ τὴν προτερείαν τοῦ θανάτου του.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἶχεν ἀποστέλη τὴν ἐπιστολὴν ἐν ἣ ἐδήλου τὴν θλιβερὰν ἀπόφασιν, ἐκάθητο ἐν τῇ εἰρκτῇ του, διαλογίζομενος τὰ δεινά του καὶ τὴν κεραλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἔχων, ὅτε ἥνεῳχθη ἡ θύρα. Νομίσας ὅτι ἵτο ὁ δευτεροφύλακς, ὅτις συνάθως κατ' ἐκείνην τὴν ὄρχην εἰσήρχετο, ἐμεινεν ἀκίνητος ἀλλ' αἴφνης ἥσθιάνθη δύο χειρῶς περὶ τὸν τράχηλον του καὶ θεραπεύας δάκρυα χυνόμενα ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ὦρα καὶ στένουσα, κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ ἐν τὴν είσοχτὴ του.

εν τη ειρήνη του. Ήγέρθη έννυκαλίτιθη αὐτὴν μετ' ἀνεκφράστου ἀγχο-
λιάσσως, ἀφεὶς συνάμα χρυσὴν ἀπελπισμοῦ. Η φιλό-
στοργος καὶ δραστηρία Γρίζελ, έννοισασα δύοιαν τρομ-
ρὸν ἐντύπωσιν ἐπίφερεν εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς ή συγ-
κίνητις της, οὐ μόνον κατέστειλε τὴν λύπην της, ἀλλὰ
καὶ ἵκανὸν θάρρος ἔλαβεν, ὅπως ἀπαθῶς συνδιαλεχθῇ
μετ' ξύντοῦ περὶ τῶν διατρεχόντων. Εἶπεν αὐτῷ, ὅτι δ
κόμης Δουνδενταλδ ματαίως προσταθήσεις νὰ συγκινήσῃ
τὴν καρδίαν τῶν δικαστῶν ἐφειδόχλεν ἐν Λουδίω τὴν
ἀπόφρασιν, ἔνθα ἥλπιζε νὰ κερδίσῃ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ
ἱερώς Πίτερος, πνευματικοῦ τοῦ Βασιλέως. "Οτι δύμα-
η ἥλπις αὕτη ητο ἀσθενεστάτη, καλώς ἐγνώριζον ἀμ-
φότεροι, διότι, ἂν δ κόμης Δ' Ἀργυρος καὶ οἱ κυριώ-
τεροι τῶν ὀπαδῶν του. εἴγον ὑποτῇ τὴν ποινὴν των

τεροι τῶν ὀπαδῶν του, εἰχον ὑποτῆτι τὴν κοίνην των
ἀπίθανον ὅλως καθίστατο νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν
δ Κόχραν, δ ἡγέτης τῆς στάσεως ἔκεινης. Προσέτι δὲ
αἱ μετὰ τοῦ ἴσρεως Πίτερς, ἀρξάμεναι διεπραγματεύ-
σας, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ περαιωθῶσιν ἢ μετά τινα χρό-
νον, καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ ἐπικύ-
ρωσις τῆς ἀποφάσεως. Ήταν ἡγγέλλετο ἐν Ἐδιμούργῳ.

Περὶ θλίθων ἡμέραι τινὲς, καθ' ἡς· ή Γρῖζελ διέτριψε πλησίον τοῦ πατρός της, οὐ μόνον παρχυμούσα καὶ ἐνθαρρύνουσα αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ διπνεκώς ἀνάλογις ομένη σίνη τρόπῳ νά τὸν ἐλευθερώσῃ. Καὶ ή μὲν ἡ λικίσια τῆς δὲν ὑπερέβαινε τὸ δέκατον ἔτος, ὅγδοον ἀλλ' αἱ δυστυχίαι τῇ ἀνέπτυξαν σπανίαν ὄταθερότητα, η δὲ ὕπκη στοργὴ ἐγένετο γενεγένεσιν αὐτῇ σχέδιον ὑψηλὸν λίαν καὶ παράβολον.

‘Ο πάππος της, ως προείπομεν, ἀπεπειράθη τὴν ἀπιτλαγή τῇ; προστασίας τοῦ μεγίστην ἐπιρροὴν ἔπι· τ

εσοιλέως ἔχοντος οἱρέως, ἀλλ' ίνα τοῦτο ἐπιτύχη, ἀ-
ητεῖτο ἀρκετὸς καιρὸς, πρὸ πάντων δὲ ὥφειλε νὴ
τρολάθη τὴν ἄφιξιν τοῦ ταχυδόμου, τοῦ μέλλοντος
ἀνὰ κομίσην ἐν 'Βεδιμβούργῳ τὴν ἐπικύρωτιν τῆς ἀπορή-
σεως. Ταῦτα πάντα λαζανᾶσα ὑπ' ὄψιν ἡ γενναία Γείζελ,
διωργάνωτε τὸ σχέδιόν της καὶ ἀπορράσσετε ἵνα τοῦτο
διὰ πχντὸς μέσου ἐπιτελεσθῇ, ἐσκέφθη νὰ μὴ φχνερώσῃ
εὐτὸ εἰς τὸν πτερέρα της, ἵνα μὴ τὸν πιεράζῃ καὶ ζωεῖ
ὑπ' αὐτοῦ ἀποτρεπῇ.

Πρωτίν τινα εἰσῆλθεν ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ πατέρος της καὶ τῷ εἶπεν ὅτι κατεπείγουσα ύπόθεσις τὴν ἡμάγκαζεν νὰ ἀντιχώρῃ δ. τινας ἡμέρας ἐξ Ἐδιμούργου.

— Προσφίλες τέκνον, τῷ εἴτεν δὲ Ἰωάννης, ὅτις πορ-
νηθάντο ἐν μέρει τῷ μυστικὸν, ὅπερ ἔτελε νὰ τῷ ἀπο-
κρύψῃ, σὲ ἵστενώ, εἰς τὴν ἀγάπην δὲν πρὸς σὲ τρέω,
μὴν ριψοκινδυνεύσῃς εἰς διεζήματα ἀνωφελῆ καὶ ἴσως; λίγη
ἐπικίνδυνη.

— Νομίζω ότι ούδεν ἀνωφελές πράξις, ἀπεκρίθη ἡ Γαύγελ. καὶ οὐδένας φοβοῦσαι κίνδυνον.

— Αλλὰ, τέκνον μου, ἐπενέλαβεν δὲ Ιωάννης, φορηθεὶς
ἐκ τῆς ἀπεντήσεως ταύτης, δὲν βλέπεις τὸν κίνδυνον εἰς
ὅν, ἔνεκκ τῆς ἀπειρίξης σου, ἕκτιθεσαι; Σκέψθη ὅτι,
ὅπως ὑπερχρεώσῃς τὸν πετέρα σου, δύνασαι; νὰ ἔσθετο
τὴν τιμὴν τοῦ ὄντος σου!

— Εἶμαι ἐκ τῆς οἰκογενείας; τῶν Κόχρων, ἀνέκριξεν
ἡ Γρίζελ μὲ φωνὴν τοσοῦτον σθεναρὰν καὶ ἔντονην, ὡς
ὅ πατήρ αὐτῆς ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, ἥττηθεις ὑπὸ τῆς
καρπερίας; τῇς νεάνδος; Θεωρῶν αὐτὴν τοσοῦτον ὠραίαν,
νέαν, ἀγνὴν καὶ ἀφωνιώμενην, ἥτιάντετο ὅτι εἴχεν ὅλον
τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς μυστηρί-
ώδους ἀποστολῆς ἣν αὗτη ἀνεδέξατο. Νοερώς μόνον καὶ
ἐκ βρέθων ψυχῆς ἐπεκαλεῖτο ὑπὲρ αὐτῆς τὴν θείαν ἀν-
τίληψιν.

‘Η Γρίζελ ήσπάσθη καὶ πύγχριστησεν αὐτὸν διὰ τὴν συγκεκτάθεσίν του ταύτην· προύχώρησε πρὸς τὴν θύραν τῆς εἰρητῆς, διπού, στρέψασα ἵνα ἴωσι· διὰ τελευταίης φοράν συναντήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ προσφιλοῦς πατρός της, ἐξῆλθε δρομαίως.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἑκείνην ἄμαξαι ἐν Σκωτίᾳ δεν ὅ-
πηρχον. Οἱ ἄνθρωποι ἐταξεῖδευον ἔφιπποι, ἢ δὲ Γρίζελ
εἰχε κάλλιστον ἵππου, θν λίγην ἐπιδεξίως ὡδήγησε. Τὴν
πρώτην τῆς ἐπομένης ἀπὸ τοῦ ἀποχωρισμοῦ αὐτῆς ἡμέ-
ρα, εὑρίσκετο μακρὰν τοῦ Ἐδιμβούργου καὶ ἐπὶ τῆς
εἰς τὰ σύνορα ἀγούσης. ⁷ Ήτο ἐνδεδυμένη ὡς ἀπλὴ ἀγρό-
τις, καὶ εἰς τοὺς τυχὸν ἐρωτήσαντας; αὐτὴν κατὰ τὴν
ἔδιπτοσαγγὰ τρεπάνεται οὐδὲ εἰπεῖται ἐπορεύετο πρὸς

οδοί πορείαν της, προστιθέστε να επισκέψεις την πόλη μακράν εύρισκομένης μητρός της. Τοιάδε τας προφυλάξεις λαμβάνουσα, κατ' ένν ομονωμέναις οι κίτρινοι πύρων κατατάλουσα, ζεφύθεσεν ἄνευ τινὸς δυστρέπτου συναντήσεως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γραίας αὐτῆς τροφοῦ κατοικούσης περὶ τὴν ἀγγλικὴν ὅχθην τοῦ πεταμοῦ. Τούνδε, τέσσερα μίλια ἀπέχοντος τοῦ πολυχώνου Βέροιας. Πάλιον δὲ ταῦτα, ἐν κεφ' ὅλῃ ἐνεπιφέρετο

Πρὸς τὴν γυναικά δε τεττίνην, ἥν καὶ οὐκ εἰπεῖσθαι
ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον τῆς. Ιντισώη τὸν πατέρον την

ἀπεράσπιστε νὰ σταματήσῃ τὸν ταχυδρόμον, δοτεις, ὡς αὐτὴ, ἐταξίδευεν ἔφιππος, καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ οὐτοῦ τὸν φάκελλον, τὸν περιέχοντα πιθανῶς τὴν θαυματικὴν ἐπικύρωσιν τῆς Θαυματικῆς ἀποφάσεως. Πρὸς ἑκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου, ἐφρόντισε νὰ προμηθευθῇ ζεῦγος πιστολίων περὶ τῆς τροφοῦ οὐτῆς καὶ περιεβλήθη τὸν ίματισμὸν τοῦ ἁμογελάκτου ἀδελφοῦ της, καλλιστα ἐν τῷ σώματι αὐτῆς ἀρμόζοντα.

ἐφρόντισε, πρὶν ἡ κατακλιθῆ, νὰ θέσῃ τὸν σάκκον ὅπ τὴν κεφαλήν του, ώστε ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑπεξαίρεστις τοῦτον, χωρὶς ἐκεῖνον νὰ ἐξυπνήῃ ἢ ἐδι Γρῖζει ἐννοήσασα διὰ πρὸς πραγματοποίους τοῦ τούμπρου σχεδίου της, ἄλλο τι μέσον ἔμελλε νὰ μεταχειρισθῇ, ὑπεχώρησε σιγκλώδε, ἔλοςε τὰ πιστόλια, ἀτινα, δεξιῶν κενώσασα, ἀπέβεσσεν ἐπὶ τῆς θήκης καὶ ἐπανήλθει εἰς τὸ θέατρον αἰρόμενος τὸν σάκκον.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον οὐδεμίκιν ἴδεαν εἶχον περὶ τῆς ταχύτητος, διὸ ἡς κατόπιν θὰ ἔξετελετο ἄπεισα ἡ μεταξὺ μεγάλτης ἀποστάσεως συγκοινωνία ὁ δὲ ταχυδρόμος μόλις ἐν διαστήματι ἑπτὼν ἡμερῶν διέκυνε τὸ μεταξὺ Λονδίνου καὶ Ἐδιμουργοῦ διάστημα. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀτρόμητος νεᾶνις, διὰ τῆς βραχύτητος ταύτης, ἐκέρδιζε δεκαπενήμερον ἀναβολὴν, καθ' ἣν ὁ κόμης Δουνδενόντλδ ἦδύνατο νὰ ἀποπεριτώῃ τὰς μετὰ τοῦ ἱερέως Μίτερς διαπραγματεύσεις του. Ἡ Γρίζελ προσέτι ἐφράστισε νὰ λάβῃ λεπτομερεῖς πληροφορίες περὶ τοῦ τρόπου, διὸ οὐδὲ ταχυδρόμος ὅδοιπορεί μαθοῦσα δὲ ἐτι περὶ τὴν πρωτίν ἔφθασις περὰ τῷ Βέλφορδ ἐν τινὶ πανδοχεῖῳ, ἐνῷ ἀνεπαύστῳ ἐπὶ τινας ὥρας, ἐκανόνισε τὴν ὕδοιπορίαν τῆς οὔτως, ὥστε νὰ εὑρεθῇ, εἰς τὸ μεμονωμένον ἔκεινο πανδοχεῖον καθ' ἣν ὥραν ὁ ταχυδρόμος κατακλιθεῖς θὰ ὑπνωτε.

Οδηγήσας τὸν ἵππον τῆς εἰς τὸ ἱπποστάσιον, δι-
ότι οὐδεὶς ὑπηρέτης ὑπῆρχεν ἐκεὶ ἵνα τοῦτο πράξῃ,
εἰσῆλθεν εἰς τὸ μόνον δωμάτιον τοῦ καπηλείου καὶ ἐ-
ζήτησε νὰ προγευματίσῃ.

— Κάθησε πλησίον της τραπέζης, είπεν ή χύρω του καπνιστού, διά να μὴ τὸν ἔξυπνόν του, προσέθηκε, δει κνύουσα τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ρογχύντα ταχυδρόμον.
‘Η Γρίζελ ὑπερέθη νὰ μείνῃ ἡσυχος, και ἀφοῦ ἔ-
φαγε τεμάχιον τι κρέπτος, τὸ δόποιον πρὸ διλίγου εἶχεν
ἀφήσει ὁ ταχυδρόμος, ἔκπτωσεν ὅδωρ ψυχρόν.
— Ήως! είπεν η γρατα, μόνον νερὸν πίνετε; Δὲν
μηδὲ μετανιώσετε.

— Φίλε, τῷ ἐπὶ μὲν σταθμοῦ πρόστιμῳ στίγμην τῆς ἐκτελέσεως; τοῦ τολμηροῦ ἐπιχειρήματός της.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Γριζέλ, πινω νερὸν μόνον, ἀλλ' ὅταν εἴμαι εἰς ξενοδοχεῖον πληρόνω αὐτὸ δσῷ καὶ τὸν καλλίτερον ζύθον.

— Φίλι, τῷ εἶπε μὲ σταθερὰν φωνὴν, πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ λάβω τοὺς δύο τούτους σάκκους, οἱθεν ἀνάγκη νὰ πράξω τοῦτο. Ἀκούσον· ώς βλέπεις, ἔχω ίππον ρουμπ-

— "Α ! πολὺ καλά, ἐπανέλαβεν η ζενοδόχος, βλέπω
ὅτι είσαι πολὺ καλὸς νέος.

— Η πηγὴ ὅτεν λαμβάνεις τὸ νερὸν εἶναι μακράν; ἡρώτησεν δὲ Γρῖζελ ἐπιθυμῶ νερὸν πολὺ ψυχρὸν, καὶ ἀν εἰχες τὴν καλωσόντην νὰ μοι φέρῃ ὅλιγον, ἥθελον σὲ ἀνταμείψει διὰ τὸν κόπον σου.

βενθησασιν, ἃν συμβῇ ἀνάγκη. Ὅθεν, πιστευσόν μοι, συμβουλὴν σωτήριον σοὶ δίδω· δό; μοι τοῦ; δός σακ-κούς, ἔξακολούθησον τὸν δρόμον σου καὶ πρόσειςον μὴ πλησιάσῃς εἰς τὸ δάσος ἔκεινο.

Καὶ τὰς εἰπούσας εἶλαν, ὅτις Γρίζελ, ητις δπως τὴν ἀπομάκρυνθει γέγονται, οὐδὲν αἴτιος τὴν ἔλευθερον τὴν ἔχειν, ἐν τῷ ταγματικῷ στρατεύματι.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἤξιβαλλε τὰ πιστόλια τῆς θύρας τῶν.

—Μοι φίνεται δύμας, έπικολούθησεν, διε οὐ σοι ἡλ-
Θεν ἡ ὥρεις νὰ γένης κλέπτης εἰς τὴν ἡλικίαν σου,
καταλληλότερον εἶνε νὰ κλέψῃς, ἀν σοι ἐπιτύχῃ, τοὺς
καρπούς γριάς τινος, ή νὰ σταριετήσῃς ἄνδρα, ὃς εἰ-
μαι ἔγώ, δοτεις ἀκτελεῖ τὴν βασιλικὴν ταχυδρομικὴν
ὑπηρεσίαν. Εὔχριστον τὸν Θεόν, διε εὗρες ἄνθρωπον
μὴ ἐπιθυμοῦντα νὰ χύσῃ αἷμα ἐπὶ ματαίῳ, καὶ μὴ μὲ
ἀναγκάσῃς νὰ μεταγειρισθῶ τὰ ὅπλα μου.

—Οὐδὲ ἐγώ ἐπιθυμῶ νὰ ἴσω αἷμα χυνόμενον ἀπή-
τησεν ἔντονως ἡ Γρίζελ, ἀν δῆμως δὲν μὲ ἀκούσης τόσο
τὸ χειρότερον δι' ἑστέ διάτι, ως σοι προεῖπον, μοι ἀ-
ναγκαιοῦν οἱ σάκκος εὗτοι καὶ πρέπει νὰ τους λάβω
Ἐκεῖσον λοιπόν !

Καὶ τρύπα εἰποῦσε, ἔλαθεν οὐ τῶν κεκρυμμένων ὑπὸ τὰ ἐνδόματά της πιεστολίων, καὶ τὸ ἐπρότεινε

—Τὸ αἷμα ἐστὶ σέ! ἀνέκραξεν ὁ ταχυδρόμος, καὶ ἐπυροβόλησεν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔναυσμα ἦψε, διότι ὁ σωλὴν ἦτο κενός.

Απέρριψε βραχερημῶν τὸ δόπλον, ἔσυρε ταχέως τὸ
ἔτερον, ἀλλ' οὐχὶ μὲν διάφορον ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου.
Οργισθεὶς ἐκ τῆς διττῆς ταύτης ἀποτυχίας, ἀφίππευσε
καὶ προύχωτος πόρος τὴν Γρίζελ, ἵνα ἐκτραχυλίσῃ αὐτὴν,
ἀλλ' αὕτη μὲν ἔφυγε ταχέως εἰς ἀποστασίν τινά
διεύστροφου κινήσεως, συνάμαχος δὲ δίποις τοῦ ταχυ-
δρόμου, ἀφεθεὶς ἐλέυθερος, ἐτρέχει μετὰ τῶν σάκκων· ἡ
Γρίζελ φύσασεκ αὐτὸν τὸν ἔλαχε ἀπὸ τὰς ἡμίας καὶ
ἀνεγχώρει δρομικώς, φωνάζουσα εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον
ταχυδρόμον γὰρ ἐνθυμῇ τοὺς λόγους της· καὶ νὰ μὴ πλη-
σιάσῃ εἰς τὸ δάσος. Καὶ τῷ ἄντει ὑπήκουεσθε δύστυ-
χης καὶ διποιθύθη εἰς Βελεφόρο.

“ Ή Γρίζελ ἐπροχώρωτεν εἰς τὰ ἐνδότερη τοῦ δάσους, ἔδεις τοὺς δύο ἵππους ἀπό τινας δένδρου, καὶ σύγχρονα διέξ τενος μαχαίρες τοὺς σάκκους, ἤρχισε γὰρ ἐξετάζει τὸ περιεχόμενον. Ἀδιαφορῶσα περὶ τῶν μικρῶν ίδειταικῶν ἐπιστολῶν, μόνον τὰς μεγάλας καὶ δι' εὐρέων σφραγίδων ἐφραγγιμένας ἥνοιγε μὲν τεβλούσας χεῖρας. Ἐκ τούτων μία περιείχε τὴν ἐπικήρωσιν τῆς καταδίκης τοῦ πατρός της, ἔτερη δὲ ἄλλας ἀποφάσεις καὶ ἄλλων κατηγορουμένων. Πάτερ ταύτας διασχισθεῖσα, τὰ μὲν τετμάχια ἔκρυψεν εἰς τὸν ὑπενδύτην της, τοὺς δὲ φακέλους ἄφησεν ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, καὶ ἐπανηλθε πρὸς τὴν προφόν της, ἔνθι, ἀφοῦ πρῶτον ἔκκυσε καὶ τῷ ἐλάχιστῳ τοῦ σωματίου ἀνδρίθιον τὸν αὐτὸν πάντας ποιεῖ.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἔσχε τὴν χαρὰν γὰρ οὐφθῆ εἰς τὰς

Τὸ τοσοῦτον ἐπιδείξιος παρασκευασθὲν σχέδιον εἶχεν ἐπιτύχει. Ηἱ ἑλπὶς τῆς νέας, δὲν ὥφειλε νὰ ἀπο-
ῆῃ ἀπατηλὴ, διότι ἐκ τῆς ἀναστολῆς, θὺν ἐπέφερεν ἡ
ἡρωϊκὴ τῆς Γρῖζελ πρᾶξις, προσφέρως ωφελητής ὁ κόμης
Δουνδενάλη, ἐπέτυχεν, ἵνα τῇ συμπράξει τοῦ Ιερέως Πέτρου

ερε καὶ τῇ πληρωμῇ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων, δοθῆ
χάρις τῷ Ἰωάννῳ Κόγυρῳ.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἡ ἡρωὶς Γρίζελ, ἐτήρησεν ὑπὸ^τ
οὐ πέπλου τοῦ μυστηρίου τὸ τολμημὸν αὐτῆς κατόρ-
ωμεν, καὶ μόνον ἀφοῦ, τῆς εἰρήνης γενομένης, εξη-
ράλισθη ἡ τῶν πολιτῶν ἐλευθερία, δὲν ἐφεβήθη τέλε-
ν νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτὸν, διὸ Σκηντός τις εὐπατρίδος,
νιφεύθη τὴν γεννάιαν καὶ ἀποφασιστικὴν Γρίζελ, με-
άλως ἐπὶ τοιαύτη συζύγῳ σεμνηνόμενος.

XAVIER MARMIER

Μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

K. A. T.

ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

κ τῶν τοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΥΦΦΩΝΟΣ).

KOPINNA

εἰς τὴν ἴδιαν πέποιθε κρίσιν. Δὲν πιστεῖσι τὰς κρίσεις
τῶν ὄλλων, καὶ θεωρεῖ αὐτὰς ὡς φόβους ἀνησύχους·
ἐν δοκῇ αἰσθάνεται, δὲν σκέπτεται, δὲν συλλογίζεται
ἄλλο τι ἢ ἔκυπτον· ἐνῷ δὲ τὰ πάντα δι' αὐτὸν εἰσι
τεθνηκότα, ἢ ἐλπίς μόνη ζεῖ.

Πίψον τοὺς ὄφελμούς σου ἐπὶ ἀσθενεῖς ἔκατοντά
κις εἰπόντος τοι ὅτι εἶναι ἐπίθενάτως ἀσθενής, ὅτι εἶναι
ἀδύνατον νὰ ἐπιχείληθε εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι εἶναι ἕτοιμος
νὰ ἐκπνευστῇ πίψον τού; ὄφελμούς σου ἐπὶ αὐτοῦ, ἀν-
τυχόν τις εἴτε ἐκ μεγάλου πρὸς τὸν ἀσθενῆ ἀγάπην
εἴτε ἐξ ἀδιακρισίας ἀναγγείλη αὐτῷ ὅτι ἐπέστη ἡ ὥρα,
καθ' ἣν μέλλει νὰ κοιμηθῇ τὸν ὅπνον τὸν αἰώνιον, καὶ
μελέτησον ἐπὶ τοῦ προσώπου του· τοῦτο θέλει καταστῆ-
πελιδῶν ώς τὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰς ἣν ἀποδεπτεῖς δεινὴ

82

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

πίδος, καὶ ἀναιρισθόλως, ἂν ἡ φιλικὴ ἡ ἀδιάκριτος ἔ-
κεινη διαβεβαίωσι; δὲν ἐγίνετο, ὁ θάνατος ἥθελεν ἐπ-
έλθει εἰς τὸν ἀσθενή χωρὶς παντάπασι; νὰ τὸν ἤδη.
Οἱ θάνατοις λοιπὸν δὲν εἶνε σοφὸς τὸν φρυνταζόμεθα
τρομερός· τὸν κρίνομεν κακῶς μακρόθεν· εἶνε φύσις,
ἄπειρ ἐμποιεῖ μὲν τρόμον ὑπὸ τινος ἀποστάσεως ὄρμω-
μενον, ἔχαρφνίζεται δὲ πλησιάζον· δὲν ἔχομεν λοιπὸν
περὶ αὐτοῦ εἰμὴ ἐσφαλμένας γνώσεις· τὸν θεωροῦμεν
οὐ μόνον ὡς τὴν μεγχλειτέραν δυστυγίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς
κακὸν συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ δριμυτέρου πόνου καὶ ἐπ-
αδινωτάτων ἀγωνιῶν· προσεπαθήσαμεν μάλιστα νὰ με-
γαλύνωμεν ἐν τῇ φρυντασίᾳ ἡμῶν τὰς ἐπιθανάτους ταύ-
τας εἰκόνας, καὶ νὰ αὐξήσωμεν τοὺς φόρους μας, συλ-
λογιζόμενοι ἐπὶ τῆς φύσεως τοῦ πόνου. Ερέπει νὰ ἦνε
δριμύτατος, εἶπον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ψυχὴ χωρίζεται
τοῦ σώματος· δύναται ἐπίσης νὰ ἦνε διαρκέστατος, ἀ-
φοῦ τοῦ χρόνου μὴ ἔχοντος ἔτερον μέτρον ἡ τὸν διαδοχὴν
τῶν ἡμετέρων, ἰδεῶν στιγμὴν ζωηροτάτου πόνου, καθ'
ἢν τόσον ταχύτερα εἴνε αἱ ἀντιλαμβάνουμεναι περὶ αὐ-
τοῦ ἴδει, δσω μεῖζων ὁ πόνος, δύναται νὰ φρνη ἡμῖν
μακρυτέρα αἰῶνος, καθ' ὃν αὐταὶ διαδέχονται ἀλλήλας
ἥσυχος; καὶ σχετικῶς πρὸς τὰ ἥσυχα αἰσθήματα, ἀ-
τινα συνήθως συγκινοῦσιν ἡμᾶς. Ὁποίς κατάχρονος τῆς
φιλοσοφίας ἐν τῷ συλλογισμῷ τούτῳ! Δὲν θὰ ἦτο ἄ-
ξιος νὰ σημειωθῇ, ἐὰν ἐστερεῖτο συνεπειῶν· ἀλλ' ἐπε-
νεργεῖ ἐπὶ τὰς δυστυχίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Κα-
θιστᾷ τὴν ὄψιν τοῦ θανάτου χιλιάκις φρικωδεστέραν,
παρ' ὅτι πράγματι δύναται νὰ ἦνε· καὶ ἐὰν δὲν ἦτο
εἰμὴ ἐλάχιστος ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τῆς εὐλογοφανοῦς
ζψεως τῶν ἰδεῶν τούτων ἀπατωμένων, θὰ ἦτο πάν-

ΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΗΜΟΣΑ ΚΕΡΝΙΑΤΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΙΟΝΤΟΥ ΑΝΘΟΥΡΙΟΥ

OPINNA ПЕРИОД, ANAGN.

έχονται ἀλλήλοις καὶ ἐμπνέουσι σέρας εἰς τὸν ἴστορι-
ογράφον. Ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν
κτιρίων της, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν νεωτάτων
χρόνων, ἡγράφη σφρέστατα καὶ δύνανται νὰ ἀναγνωσθῇ
πᾶν δ., τι δὲν ἀπῆλεψεν ἡ βρεβερότης τῆς κλασικῆς
σχολαστικότητος. Τὸ προκατακλυσμικὸν τεῖχος, τὸ τεῖ-
χος τοῦ Θεμιστοκλέους, τὸ τοῦ Κίμωνος περιέχονται
ἐν τῇ λαμπρᾷ περιόδῳ, ἀλλὰ δὲν ἔμνηνεύνται ἐπαξίως
διὰ τῆς ἀπλῆς ἐρεύνης τοῦ φιλολόγου καὶ τοῦ καλλι-
τέχνου. Τὰ λείψαντα τῆς παναρχαίκης ἀρχιτεκτονικῆς,
ὅτινα πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν ὅπισθεν τῶν μεγάλων
κτιρίων τῆς δημοκρατίας, αἱ πέτραι αἱ ἑφάμιλλοι τοῖς
ἐν Ἀργεί καὶ Τίρυνθι, δύνανται νὰ ἀπαγγείλωσιν ἴστο-
ρίαν ἡς ἀμοιρούσιν ἡ Τίρυνς καὶ τὸ Ἀργος. Διὰ τὶ αἱ
Ἀθηναὶ ὑπῆρχαν Ἀθηναὶ: Διὰ τὶ κατέλασσον ἐν τῇ παγ-
κοσμίᾳ ἴστοριᾳ θέσιν, οἷχν οὐδέποτε οὐδεμία ἄλλη ἐν
τῷ κόσμῳ πόλις; Ἐν τῷ ὅμηρικῷ καταλόγῳ αἱ Ἀθηναὶ
μένουσι καθ' ἐκτάσις. δῆλη ἡ Ἀττικὴ εἶναι ἡδη Ἀθηναὶ,
ἐνῷ δὲ πέλοιπος κατάλογος γέμει ὁνομάτων πόλεων μι-
κροτέρων, ὃν αἱ πλεῖσται ἀπώλοντο πρὸ τῶν ἴστορικῶν
χρόνων. Οἱ Μαρχαθῶν καὶ ἡ Ἐλευσίς δὲν μνημονεύονται
ἐν τῷ καταλόγῳ. Τὸ ἔργον εἶχεν ἡδη τελειωθῆ ὑπὸ τοῦ
τελειώσαντος αὐτὸς, εἴτε Θοσεὺς ἢ το, εἴτε ἄλλος τις, δ
τὰς Ἀθηναὶ ἀποδείχεις Ἀθηνας, συγχωνεύτας εἰς μίαν
κοινότητα τὴν πλείστην τῆς χώρας καὶ τοὺς πλείστους
τῶν κατοίκων, οὔτινες, κατὰ τὴν πολιτικὴν τῶν Ἑλλή-
νων ἰδέαν, ἡδύναντο νὰ συνεργάσων ὡς μέλη μιᾶς πόλεως.
Αἱ Ἀθηναὶ ἐγένοντο δ.τι ἐγένοντο, διέτε ἐν χρόνοις
ἀμυνημονεύτοις, ὃν μόνον μνημεῖον ὑπῆρχον αἱ ἄξεστοι
ἐκεῖναι πέρηρι, δῆλη ἡ Ἀττικὴ εἶχεν ἀποθῆ Ἀθηναὶ.
Εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀναστάτωσιν, διέτε εἶναι
ἀμυνημονεύτοις, δὲν ὑπάρχει ἡττον βεβχία, δρειλεπτεῖ ἡ
περίπτωσις δ.τι αἱ Ἀθηναὶ ποῶτον μὲν ἔστησαν τρόπαιον
ἐν Μαρχαθῶν, εἴτε δὲ ἡγεμόνευσαν τῆς παλιγγενεσίας
τῆς Ἐλλάδος. Τὸ πελαιότατον τεῖχος, τὸ λεγόμενον
τοῦ Θοσεώς, καὶ τὸ νεώτατον τεῖχος, τὸ τοῦ Ὁδυσσέως,
εἴναι ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία σελίς μιᾶς ἴστορίας καὶ
συνέχονται ἀμέσως ἀλλήλοις ὡς τὸ αἴτιον καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμα.
· Εἴπομεν, δτι, πρὸς ἀκριβῆ κατάληψιν τοῦ ἴστορικοῦ
μεγαλείου τῆς Ἀκροπόλεως, δέον νὰ ἀποβλέψωμεν ἐξ
ἴσου εἰς τα τοὺς πρὸ τοῦ Περικλέους χρόνους καὶ εἰς τοὺς
μετ' αὐτὸν. Καὶ αὐτὰ δύμας τὰ ἔργα τῆς περικλείου
ἐποχῆς ἀποβάλλουσι τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας των, ἐὰν μὴ
συναρθῶσι μετὰ τῶν μακρῶν αἰώνων καὶ τῶν οἰκτρῶν
γεγονότων τῆς κατόπιν ἴστορίας των. Οἱ σίνοι τῆς Ἀ-
θηνᾶς εἶναι κατ' ἔσοχὴν δ. Παρθενών. "Οτε κατώ-
κει ἐν τῷ Ὀπισθοδόμῳ Δημητρίος δ. Πολιορκητής ἐγένετο
ἡ σφρακτικὴ παρατήρησις, δτι οὔτε αὐτὸς, οὔτε οἱ
ἀκόλουθοι αὐτῷ ἦσαν ἀξιοί ξένοι τῆς παρθενικῆς δε-
σποινῆς τοῦ νυκτὸς. Ἀλλ' δὲ ἀρχαῖος ναὸς ὑπῆρχε Νεάρ-
της Παρθένου ὑπὸ τρεῖς διαφόρους τύπους θρησκεύματος
καὶ λατρείας. Ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ἀδύτου σώζονται
εἰκόνες ἄλλου θρησκεύματος παρὰ τὸ τοῦ Φειδίου καὶ

τοῦ Ἰκτίνου· μαρτυροῦσι δὲ αὗται ὡς τῶν μεγάλων ομηρίων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς νοτιανατολικῆς Εὐρώπης, ἢ μᾶλλον τὴν σπουδαιότατην τῶν φύσεων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Αἰχλοῦσι περὶ τῆς ἡμέρας, ὅπότε ἡ Νέα Ρώμη ἐγένετο πάλιν βασιλισσαὶ πάντων τῶν ἔθνων, ἀπὸ Κρήτης ἥσεις Δουναβέως, ἀπὸ Εύρρατου μέχρι τοῦ κόλπου τῆς Νεκπόλεως, ὅτε, ἐν τῷ ἀκμῇ τοῦ θριάμβου του, ὁ Βουλγγροκτόνος, ἐκ πάντων τῶν ἵερων τέπων τοῦ κοράτους του, ἔξελεῖς τὸν ναὸν τῆς Πενταγίας ἐπὶ τοῦ βράχου τῶν Αθηνῶν ὡς οικηὴν, ἀρ̄ ἦ: νὰ εὐχριστήσῃ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ, ἢν εἶχον διενεργηση τὰ δύλια του. Ἰστάμενοι ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀναμιμνησκόμεθα τοὺς μακροὺς χρόνους, ὅτε ὑπέστρεψεν ὁ τὴν Σάμον ὑποταξεὶς Περικλῆς καὶ ὁ τὴν Δυρυνηδὸν ἀνακτητάμενος Βασίλειος. Ἐγενέθεν κατεχθεῖ-
ώμεθα τὰς χώρας, αἴτιες ὑπέστησαν τὰς λεηλασίας τοῦ τελευταίου Φιλίππου ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς Ρώμης, καὶ τὴν πόλιν ἡτοῖς ὑπέστη τὴν ἔφροδον τοῦ Σύλλα έν τῷ ἀγῶνι τοῦ Μιθριδάτου. Καταθεώμεθα τὰ ἔργα τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τὰ τοῦ Ηρώδου, πλανάται δὲ ὁ ὄρθραλμὸς ἡμῶν ὅπου τὸ μνημεῖον ἡγεμονὸς τῆς Συρίας ἔξεχει μάλιστα ἐπὶ τοῦ λόφου τῶν Ἀθηνῶν. Ἀναλογούμεθα πόσον χρόνον αἱ Ἀθηναὶ ἔμειναν ἐπειδευτήριοι τῇ Ρώμῃ, πῶς δὲ Γότθος ἀπεχώρησεν ἐκ τῶν τειχῶν των, πῶς δὲ Ιουστινιανὸς ἔνθεν μὲν τὰς ὥγιστας ὡς φρούριον, ἔνθεν δὲ τὰς ἀρ̄ιδες τὴν καρονίδη, ἢ, ἐφόρουν, ὡς ἐστίς τῆς τῶν Ἐθνικῶν φιλοσοφίας καὶ τῆς τῶν Ἐθνικῶν λατρείας. Ἀνακαλύπτομεν δύος καὶ τὸν λεπτὸν πόθον τῶν πελεκι-
ῶν ἀναρμήτεων, αἴτιες, ἐνῷ πάλιν ἀφιεροῦσι τοὺς ἀρ̄-
χάριους ναοὺς των εἰς τὴν νέαν πίστιν καὶ λατρείαν, τηροῦσιν οὐχ ἡτοῖς ἀναλογίαν τινὰ τῶν πελεκιστέρων καὶ τῶν νεωτέρων λειτουργιῶν αὐτῶν. Ἀνακαλύπτομεν πῶς δὲ Ηράκλειον ἔμεινε Ηράκλειον πῶς δὲ ναὸς τοῦ τῶν Ἐθνικῶν ἥρωος Θεοσέως ἐγένετο ναὸς τοῦ τῶν Χριστιανῶν μαχητοῦ Γεωργίου. Ἀναμιμνησκόμεθα (εἰ καὶ μὴ δικρ-
ρήσεν μνημονεύονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ οἱ Ἀθῆναι), πῶς οἱ Ἑλληνες ἦτοι οἱ Ἑλλαδικοί, ὡς ἀποκαλεῖτούσι τούτους ὑποκοριστικῶς δὲ τοῦ Βυζαντίου ἱστοριογράφος, παιρθίται νὰ σώσωσι τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ισαύρου καὶ τῶν Βίκονομάχων. Κάτωθεν ἡ-
μῶν κεῖται ἡ ἐκκλησία τῆς Βερίνης, κτισθεῖται ὅποτε Ἀθῆναι καὶ Κωνσταντινούπολις ἡνάθησαν εἰς μίαν κοι-
νὴν Ὀρθοδοξίαν, δόποτε αἱ Ἀθῆναι ἔδοσαν αὐτοκράτειραν εἰς τὸν ἀνατολικὸν κόσμον, καὶ ὅπότε τινὲς ὡνειροπό-
λησαν τὴν ἔσωσιν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως διὰ τοῦ γάρμου δύο προσώπων ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Φραγκίας. Πᾶσαι αἱ ἀκανήσεις αὗται ἀγούσι, κατὰ τὸ εἰκός, εἰς τὰν μεγάλην ακηνήν τοῦ θριάμβου τοῦ Βασίλειου, ὅπότε μοναρχῆς, ρωμαϊκῆς καὶ Ἑλλην καὶ σλάβος, ἔξελεῖτο τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Ηράκλειον εἰς τὴν μεγίστην τελε-
τὴν τῶν μακροχρονίων ἀρχῶν καὶ τῆς νέας του. Μεταβαχίσομεν εἰς ἐπέρχοντα καινὸν τὸ πνεῦμα, τὸ οὐδέποτε ἀνεγέρμενον τὴν μνήμην Καλοκαρος ἐλληνιστικού λαζαρίντος ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀθηνᾶς λόφου, οὐδὲ τὸν ἴταλὸν

ηγεμονά ἀνέχεται, δοτις, ἐν διαθήκαις ἵταλιστι γεγραμ-
μέναις, καταλείπει τὰς Ἀθήνας κληρονομίαν εἰς τὸν ναὸν
πᾶς Santa Maria. Τὰ μὲν πράγματα ἡλιούθησαν ἀπό τε
τῶν ἡμερῶν τοῦ Περικλέους καὶ ἀπὸ τῶν τοῦ Βεσιλείου·
ἄλλ’ ἐπὶ τῶν φράγκων καὶ τῶν ἵταλῶν δουκῶν ἐπα-
νηλθόν πως αἱ Ἀθῆναι πολλῷ ἔγγυτερον εἰς τὴν ἀρχήν
θέσιν των ἦ δόπτε ἔθεωντο τὰς εὐχαριστίες τοῦ μακε-
δόνος Αὐτοκράτορος. Ήιὰ τοὺς ὄνδρας ἐκείνου ἐγένοντο
πάλιν αἱ Ἀθῆναι μία τῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου, οὐχὶ
πλέον ἀπλῇ ἐπαρχία οὔτε τῆς παλαιᾶς οὔτε τῆς νέας
Ρώμης. Ἡταν ἀληθῶς χρόνοι ζένης κυριαρχίας· λατίνος
δεῦ; εἶχε μέγχρον ἐν τοῖς Ηροπολαῖς τοῦ Περικλέους·
λατίνος ἐπίσκοπος ἔζετόπιτε τὴν δρθόδοξον λατρείαν
τῶν ἡμερῶν τοῦ Βεσιλείου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡτις ἦτο
εἰσέτι δι Παρθενών. Ἐκείναι δύο; ἥταν ἡμέραι, ἐν αἷς
αἱ Ἀθῆναι ἦσαν ἔδρα λαμπροτάτης σύλλης· ἢ δὲ φόμη
τῶν ἡγεμόνων τῆς πόλεως ἦτο διαδεδούμενή ἀπανταχοῦ
τῆς Εὐρώπης. Ἡ ρήτρα τοῦ ἡμετέρου Σαικοπήρου, λα-
λοῦντος περὶ Θησέως, δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον
καὶ ἀν φανῆ ἀλλόκοτος τοῖς πολλοῖς, ὑπεμφίνει τὸν
χρόνον, καθ’ ὃν εἴχον λησμονηθῆ οἱ τῶν Ἀθηνῶν βασι-
λεῖς, καὶ οἱ ἀρχοντες, ἵσωκέτο δὲ ἡ μνήμη τῶν δουκῶν
των. Ἄλλ’ ἡ ἀκόλαστος βαρβαρότης τῆς κλασικῆς ἀπο-
κλειστικότητος δὲν ἀνέχεται τὴν μνήμην καὶ τὰ μνημεῖα
τοιούτων ἡμερῶν. Χθὲς ἔτι ἵστατο δι πύργος τοῦ δου-
κὸς τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ βρατεῖς ὅγκοι του καλῶς ἔμρινον
τὰς ὁρίζοντείους γραμμὰς τῆς ἐλληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς·
ἦτο δύος δψιγενέστερος· ἦτο βάρβαρος· δὲν ἀνήκεν εἰς
τὰς δύο ἢ τρεῖς πεφιλτρέμενας περιόδους· δεεμίμηνος
χρόνους, οὓς οἱ μονομερεῖς λόγιοι ἐπεθύμουν νὰ ἀπαλεί-
ψωσιν ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος. Ο Ο. Μαχά-
ρης, ὁ οὐδεμίαν ποιούμενος διάκρισιν τῆς ἀλώσεως τοῦ
Βούζαντος τῷ 1204 καὶ τῆς ἀλώσεως τῶν Ἀθηνῶν τῷ
1687, ἐνδιμιεν δι τοῦ Μοροζίνης ἔσχε καιρὸν νὰ κτίσῃ
τὸν στερεὸν τοῦτον πύργον κατὰ τὰς ὀλίγας ἑδομάδες
τῆς κατοχῆς αὐτοῦ. Ο Κ. Μαχάρης, ὁ ὑπολαμβάνων
τὴν Ἀκρόπολιν τοσοῦτον ἔσραν, ὥστε ἀμάρτημα νομί-
ζει τὴν βομβοβόλησιν τῆς καὶ δὴ καὶ τὴν ἐκείθεν ἐκ-
διωξιν τῶν Τούρκων, δι τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἐνίκην
ὑπαρξίαν ἐκτιμῶν διλγότερον ἢ τὴν διατήρησιν τοῦ δεῖνος
σγάλματος ἢ στήλης, κραυγάζει κατὰ τῆς παντελοῦς
καταστροφῆς αὐτοῦ. Τοιαύτης ἀκολάστου βαρβαρότητος
αἵτιος ὑπάρχει δ. Κ. Σχήλιμαν· ἐπεθύμουμεν δὲ νὰ μά-
θωμεν καὶ τοὺς ἔλληνας συνενόχους του. Ο πύργος ἐξ-
ηφάνισται. Σπουδαίότατον μνημεῖον μιᾶς ἱστορικῆς τῶν
Ἀθηνῶν ἐποχῆς κατηδράσθη ἐπὶ τῇ ἀλλοκότῳ προφά-
σει μήπως ὑποκάτωθεν αὐτοῦ εὑρεθῆσιν ἐπιγραφή. Ἀλ-
λὰ κατὰ δουλὴν τῆς ὑστεροποίου Νεμέσεως, ἀφοῦ ἐτε-
λείωσαν τὴν καταστροφὴν οἱ δλετῆρες, δὲν ἀντημείθη-
σαν δι’ εὑρέσεως νέων ἐπιγραφῶν. Οὐδὲν ἀφρονέστερον,
οὐδὲν μᾶλλον ἀντικείμενον εἰς τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς
φιλοσοφίας καὶ θρησκογραφίας, ἢ αἱ τοιαῦται ἀπόβειραι
τὴν ἀπειλήν την οὐδέποτε εποιοῦσαι. Κοθ’ ἡμᾶς.
Οὐ μόνον ἢ τοῦ Αστράρη πλέον, ἀλλὰ καὶ δι τουρκικὸς

μιναρὲς ἐπρεπε νὰ διετηρηθῇ διότι δι Παρθενών, δι πρώην
ναὸς τοῦ ἀρχικιότατου ἐλληνικοῦ θρησκεύματος καὶ δύο
τύπων τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατέστη τελευταῖον τέμενος
τουρκικόν. Πᾶν τέμενος ἔχει, φυσικῶς τῷ λόγῳ, καὶ τὸν
μιναρέν του. Τὸ κατώτερον μέρος του σώζεται ἐν εἰδεῖς
κλίμακος· τὸ ἀνώτερον δύως, διπερ ἦτο καὶ τὸ χαρ-
τοπιστικόν, ἐγένετο ἄφαντον ἀγνοούμεν, ἐὰν κατηδ-
χοισθη ὑπὸ κακοβούλου γνώμης ἢ ἐν τινι τῶν πολιορκιῶν
τῆς 17 ή 19 ἐκαπονταεπτέριδος. Οπωσδήποτε, θὰ ἐ-
χαίρομεν βλέποντες καὶ τὸν μιναρὲν καὶ τὸν πύργον λα-
λοῦντας περὶ χρόνων παρφημένων. Ή Ἑλλὰς εἶναι ἐ-
λευθέρη· η κυριαρχία Φράγκων καὶ Τούρκων παρῆλθε·
δὲν πρέπει δύως νὰ ἔχαλειφθῶσι καὶ τὰ μνημεῖα τῆς
φριγκοκρατίας καὶ τῆς τουρκοκρατίας. Υψηλότερον αἰ-
σθημα ἐθνικὸν ὥρεις νὰ τὰ φυλάττῃ καὶ περιθάλπη
ῶς τρόπαια νίκης. Οπωσδήποτε, ἀνδρες αὐτοκαλούμενος
λόγιοι, δὲν πρέπει νὰ συντελῶσιν εἰς τοιαῦτα ἔργα κα-
ταστροφῆς. Τὸ ὄνομα τοῦ Μοροζίνη εἶναι παρ’ ἀξίζειν ἐ-
πικατάρχον, διότι κατέστρεψ τὸν Παρθενώνα ἐν πο-
λεμικῇ πράξει, θὴ δὲν ἤδυνατο νὰ ἐπιτερῇ. Βερτέρος
εὐθύνη ἀπόκειται εἰς τοὺς καταστρέψαντας ἐκ προμε-
λέτης τὸν πύργον τοῦ δουκοῦ. Επὶ τούτου κυρίως ἐφρ-
μόζεται ἡ τοῦ Βύρωνος ρήτρα κατὰ τοῦ Ηροστράτου
καὶ τοῦ Ἐλγίνου.

ΕΛΟΥΑΡΔΟΣ ΦΡΙΜΑΝ. *

Ο ΑΠΟΛΩΛΟΣ ΒΙΟΣ

ὑπὸ EPMANNΟΥ ΛΟΥΝΤΖΗ
(συν. ὥρα φύλ. έ.)

ΧΕΦΑΔΑΙΟΝ ΙΑ'.

‘Η Ἀπογοή-ευτις.

Σκολιά συστοιχία ἐψικόμων πλατάνων περιεκύλων
προστίν τι τῆς πόλεως, παρακολουθοῦσα τὴν καμπήν
τῶν τειχῶν. Τὰ δένδρα ἀποφυλασμένα, παρίστανον πέν-
θιμον θεαν, εἰς δὲ τὴν πλατείαν τάφρον, ἡτις ἀνωρύσ-
σετο πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ὁδοῦ, ἐστιλθε τὸ
πεπηγός δῦωρ, καὶ κάτωχρος ὑπέλαμπεν δι ξιλιος συγ-
κιρνῶν ἀμυδρῶν τὸν κρουερὸν τοῦ χειμῶνος ἀέρχ. Εἰς τὸν
μονήρη τοῦτον τόπον, δὲν σπανίως διήρχετο διεβάτης,
εὐκρεστεῖτο νὰ περιπατῇ δι Εύγενίος, ὅπως μονάχη μετὰ
τῶν συλλογισμῶν του. Έκεὶ ὑπῆρχεν ἐκκλησίδιον, ἐκ
δὲ τῶν δύο σιδηροφράκτων φεγγιτῶν, δι’ ὃν περιεθάλ-
λετο ἐκατέρχ τῶν πτερύγων τῆς θύρας, ἐφαίνετο ἐξω-
γραφημένος ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου δι Χριστὸς, καθ’ ἡ-
στιγμὴν ἑκέτευς τὸν Πατέρα ἵνα ἀπομακρύνῃ ἀπ’ αὐτοῦ
τὸ ποτήριον ὅπερ ἄγγελός τις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῷ δει-
κύνει. — Εἶναι λοιπὸν τοσοῦτον ἐπώδυνος δι θάνατος, ε-
λεγε καθ’ ἔχοτὸν δι Εύγενίος, ὥστε καὶ αὐτὴν ἡ θεότης
νὰ φρίξῃ πρὸ αὐτοῦ! — ‘Αλλ’ ἀνδρικὴ ἀπόφασις καὶ ἀ-

αὐλόντος χειρί καταφέρουσι τὴν πληγὴν, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀφίκονται ἑκάτη, ὅπου πάντες, τίς πρώτον, τίς οὐσίας, βαδίζοντες διαχόρους ἀτραπούς καταντῶσιν ἐπὶ πέλους; καὶ συναντῶσι τοὺς λοιπούς. — Συνεθίσμένος ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς, ἀποθίνει λίαν νωθρὸς καὶ πολλάκις ἔνεκα δευτήρια φοβεῖται νὰ μεταβάλῃ τὸ χείρον πρὸς τὸ βέλτιον. Άισθάνεσσι διτὶ ὁ θάνατος σὲ ἀφήρπεσεν ἐκ τῆς κόμης, καὶ διτὶ ἡδη ἐνέπτης βαθέως τοὺς διυχάς του εἰς τὰς σάρκας σου, διτὶ σοὶ συντρίβει τὰ δυτικά καὶ σοῦ ἀποσπῆται καρδιάν πρὸς τὸ λοιπὸν ἀτενίζεις εἰσέτει στένων πρὸς τὸ χοϊκόν σου σκάνωμα, καὶ ἐπικκλεῖται τὸ ἔλευς μιᾶς στιγμῆς; — Ἀρ' οὐ; ὁ θάνατος εἶναι ἀναπόφευκτος, θέλω νὰ τελευτήσω ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, ἕμπλος ζωῆς, καὶ οὐχὶ ἀροῦ ἐπὶ μακρὸν περιπλανηθῶ ὡς πτῶμα κινούμενο μεταξὺ ζώντων. — Κατά τινα εὔδιον ἐσπέραν, τὸ Ἀδελίνα, φέρουσα τὴν φόρμιγγα ἀνὰ χειρας, καὶ καθημένη ἐπὶ τοῦ ἔξωστου θέλεις φαιδρύνει τὸν οὐρανὸν διὰ τῶν γλυκοφύλων μελῳδημάτων σου· καὶ ἵδιον καθ' ἔδον ἡ συρροὴ ὀλίγων ἀνθρώπων, πράγμα τι μέλαν καὶ ἐπίμηκες, ἀπαγόρευον ὑπὸ μαυροφόρων τινῶν μορφῶν, καὶ ὀλίγης φωταὶ μετὰ σπουδάζοντος καὶ βραχυγοφόρουν ἱερέως διτὶς προτρέπεται τῆς ἐπικηδείου πομπῆς. — Σὺ τέτε βάλλεις αρχυῆν, κραυγὴν προερχομένην ἐκ τῶν μυχίων σπλαγχνῶν σου σπαραττομένων ὑπὸ τῆς ὀδύνης, καὶ ἡ κραυγὴ αὕτη ἀντηγεῖ διὰ τοῦ πυκνοῦ σκότους, ὡς τὸ τελευταῖον ἐρωτῦλον ἄτμα. — Ηὐάρεστον καθίσται νὰ ἀνυπνέωμεν τὴν γλυκεῖαν ταύτην τῆς ζωῆς αὐρην, οὐχὶ ὅμως τὴν τῆς σκοτεινῆς καὶ ζοφερῆς ζωῆς ἡ φοβοῦμαι, ἀλλ' ἐκείνης τὴν ἀποίαν σὺ μόνη, γύναι δύνασαι νὰ μοι δωρήσῃς, σὺ εἰς τὴν ἀποίαν ὁ Παντοδύναμος ἐνεργός τὴν πιονήν, ἐκ τῆς ἀποίας ποτὲ ἔζω-οποιήθη ὁ χοῦς, πρὸς ὃν ἐμειδίασσεν εὐχρεστούμενος ὁ Ιηράδειος. — Οὕτω διαλογίζομενος, καὶ τὸν νοῦν ἔχων βεβουθισμένον εἰς τοιαύτας φαντασιοκοπίας, βαδίζει βραδέως, καὶ σιωπηλῶς τὸν ἀκολουθεῖ περὶ πόδας ὁ γηραιὸς ἀδματος, χωρὶς νὰ γνωθῇ περὶ τοῦ Βύγενου, διτὶς ἀροῦ τέλος ἐνόπουν διτὶ δὲν ἡτο μόνος, καὶ διτὶ εἴγε συνοδὸν τὸν πιστὸν του ἑταῖρον ἀποτεινόμενος αὐτῷ. — Ἐλθε, φίλε, τῷ λέγει, ὀλίλει, παρηγόρησόν με· οὐδέποτε ἀπαυδῷ νὰ σὲ ἀκροῶμαι καὶ οὐδέποτε ἀπὸ χωρίζομαι ἀπὸ σοῦ μὴ συνεπαγόμενος μεγάλην παραμυθίαν. Ο δὲ γέρων τῷ ἀπεκρίνατο. — Α! ὁ ἔρως! τέκνον μου, ίδε πῶς ἀναρπάζει τὸ νέπιον ἄμα ἐλθὼν εἰς τὸν ἄγνωστον τοῦτον κόσμον! Τὸ βρέφος δὲν βλέπει εἰ-μὴ τὸ θελερὸν τῆς μητρός του μειδίαμα, καὶ τὸ μειδίαμα αὐτοῦ εἶναι τὸ πρῶτον τεκμήριον διτὶ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔχανταται ὁ ἄνθρωπος. — Ασθενής καὶ ἀσ-πλος, ἀνίκανος πρὸς πάντα τὰ ἄλλα, εἶναι ἴκανὸς νὰ ἀγαπῇ. — Ο ἔρως δεσπόζει ἀπάστης τῆς ατίσσως, ὁ ἔρως ἔλκει πρὸς μυστηριώδη συνένωσιν τὸ σύμπαν, ὃν δὲ οὔτος πρὸς πάντα τὰ λοιπὰ εἶναι ἀτελῆς καὶ ἐλλειμ-ματώδης, περὶ τῷ ἀνθρώπῳ παρίσταται ἐν ἀπάσῃ τῇ ἀκερίᾳ αὐτοῦ φύσει. — Ω εὐτυχὴς ἐκεῖνος, διτὶ δὲν ἀπεγοντεύθη εἰς τὸν πρῶτον αὐτοῦ ἔρωτα· οὗτος μόνος ἀκούει χαρμοσύνως ἥχούσαν τὴν τελευταῖσαν ὥραν του, ὃ δὲ θάνατος ἐπιφοβος πρὸς τους ἄλλους, εἰς αὐτὸν εἰ-ναι προσφιλῆς καὶ εὐάρεστος, ἀτε πρόσενος ὃν τελείσας ἐνώσεως συντρίβει καὶ καταβάλλει πάν τὸ ἐπιπροσθοῦν πρὸς τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ εὐδαιμονίαν κάλυψα. — Ήτανον, πάσσον, ἀντιοῦ ὁ Βύγενος, ἀποσπάμενος ἐκ τῆς ἀγκα-λῆς του γέραντος καὶ εἰσχωρῶν εἰς τὴν δευτεροτοιχίαν, διτὶ ἀμαζά τις διέρχεται ἐκεῖθεν. Ο Βύγενος προσχρό-ρευσται ὑπό τινος, ἐννοήτης δὲ τὸν ἀποκύθυνε τὸν χιτιτισμὸν, κατιαπραύθεις καὶ ἀποβάλλων πάσχεν κα-τήφειν, μετ' ἀπλέτου χρυσοῦν ἀκεράζει. — Ή Ἀδε-λίνα μὲ ἀγαπᾷ... — Ή Ἀδελίνα νυμφεύεται. Ψιθυ-ρίζει τις ὅπισθεν του, οὔτος δὲ εἰς τὸ ἀκουσμά τῶν δυστιώνων λεῖψαν, στρέπεται μυνιωδῶς καὶ δράττει τὸν ἐπωφανήσαντα αὐτάς· ἀλλὰ βλέπων διτὶ οὔτος ἡτον ὁ Δὸν Ἰανουάριος, τὸν ἀποθετεί μετ' ἀγανακτήσεως. Ο οἴρευς κεχηνοῦς, ὄφωνος καὶ ἐπιπλκτος, ἵστατο θεω-ρῶν, προστρίβων τὸν ἔνεκ τῆς στιθαρᾶς θλίψεως, ην τῷ ἐπέφερεν ὁ παρέφρων ἐκείνος, ἀλγοῦνται βρυχίοις. Ο πέπλος κατέπτεν, ἡ ἀπάτη ἐξέλιπεν, ἡ δὲ πικρα-ἀπογονήσεις ἐπέχει τὸ δηλητήριον τῆς ἐπὶ τῆς διαπύ-ρου ἐκείνης ψιχῆς! Ή Ἀδελίνα νυμφεύεται; ἔρωτας δι-νεκνίσκος, συγκεντοῶν μετ' ἄκρας ἀγωνίας ὅλην τὴν ἐν-δύναμιν τῆς καρδίας του — Βεβαίως, ὅταν παρου-σιάζεται καλὴ τις εὐκαιρία θὰ ἡτο ἀφρων διπεπο-ούμενος αὐτὴν, υπολαμβάνει ὁ Δὸν Ἰανουάριος. — Καλὴ εὐκαιρία; λέγει ὁ Βύγενος, ἐν τοῖς ὄφελοις του δι-ποιουόπαστράπει ἡ ἀργή. — Δὲν εἶναι ἀρά γε ὁ Μαρκίου Ν. Ν. πλούσιος, εὐγενής, ωριμός τὴν ἡλικίαν, πλὴν... καὶ ἐνταῦθα ἐσιγκνεν διαδεσμώτας καὶ διέκοψε κατά τὴν πρώτην αὐτῶν ἀνάπτυξιν τὰς φιλοσοφικὰς σκέψεις-του καθὸ διορῶν ἐν τῷ προσώπῳ του. Βύγενοι τὰ προ-μηνύματα τῆς καταγήδος ήτις ἐμελλε νὰ ἐκραγῇ. Οθεν ὁπισθοχώρωπος περιεκεμένως δύο βήματα, ὥπας ἡ-αἱ ἐλεύθερος ἐν περιπτώσει υποχωρήσως. — Ήδη ἐξεγέρε-μα τοῦ μαχροῦ ὑπνου μου! Επέστη ἡ στιγμή... ἡ ζωὴ αὕτη θὰ ἡτο εὐταῖον νὰ καταπάσως ἀς τα-λειώσῃ ἄπαξ διδ παντὸς... Ἰδεὶς δὲ πειτάριος λίθος, ἀνεγείρεται αὐτόματος· εἶναι ἀποκεκλυμένος ἐτάρος καὶ ἀνοικτὴ ἡ εἰσοδος. Πάτερ μου κείσαι αὐτόθι καὶ μὲ καλεῖς. Ανοιξόν μοι δὲν εὐσπλαγχνίαν τοὺς βρυχίνας, πιὸς σὲ σπεύδει τὸ δύστηνον τέκνον σου... Είχεν ἡδη ἀνταύρει ὁ φρενάρης τὸ ἔγχειρίδιον ὅπερ ἐκράτει κεκρυμ-μένον ὑπὸ τὸν μανδύν του, ἀλλ' ἡ γέρων διτὶς ἐπρ-μάντευσε τὸν θηριώδη σκοπόν του, ἀνεγκάτισε τὴν χειρά-του, καὶ ὁ κενίας ἐπεσε λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἐπιστρέφει ἡ ἀμαζά, ὁ ἡνίοχος βραδύνει τὸ βῆμα τῶν ἵππων του ὅπως ικνοποιήσῃ τὴν περιέργειαν δύο γυναικῶν, αἵτινες προσέβατιν τοῦ θυρέτρου, ἐπιθυμούσσαι νὰ μάθωσι τὸ αἴτιον τῆς θρούβωδους; εκείνης συναθρο-σεως. — Ταλαίπωρε νέα! — ἀναρφωνει ἡ μία ἐξ αὐτῶν, ἡτοι ἡτο ἡ ἀντωνίαττα, ἡ δε-έτερα ωχοτζ ἐγνόσσασ-

τὰ διατρέξαντα ἐκ τῶν νευμάτων τοῦ Δόν *Ιχνουσίου*.
Οὐ Βύγένιος ἐν τούτοις ἀνανήφει ἐκ τῆς λειπούματος καὶ
ἐμφανίζεται ἐνώπιόν του ἡ πολυέραστος γυνὴ, ὡς ἡ
εἰλευτάκια τοῦ φωτὸς ἀκτίς λάμπει εἰς τὰ θολερά τοῦ
ἔτοιμοθανοῦς ὅμματα.—'Αδελίνα! ἀνανεράζει μετὰ στε-
ναγμοῦ, ὅγι πλέον *'Αδελίνα*, ἀλλὰ *Μίχρηστα* Ν. Ν.

— Θα ήτα εύχης ἔργον νὰ προσκαλέσωμεν τινὰ ιχ-
τρὸν δύπως τὸν εξετάσῃ ἔχομεν εὔροχωτάτους; εἰς τὴν
πόλιν μας, λέγει δὲ δὸν Ἰανουάριος χρυπλῆ τῇ φωνῇ.—
Ἐπρεπεν διατρὸς νὰ γνωρίζῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς Πα-
θολογίας, διπως ἐφερμόσῃ τὴν Θεραπευτικὴν, ἀλλὰ φο-
βοῦμαι μήπως ἐν τῇ φρυμακολογίᾳ τῶν ἡμετέρων Ἀ-
σκληπιαδῶν, δεν εὑρίσκεται δὲ ιαματικὸς ἐλέβορος, δ
ἄνγχυστοιν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.—Οὕτως ἐπεκρίθη
πρὸς τὸν ιερέα ὁ τυφλός.

ΚΕΦΑΔΑΙΟΝ ΙΙ

'Η Ἀπόγνωσις.

Εἰς τὰς ἐπιχειτίας τοῦ δρῖζοντος ἐπορφύριζε τὸ πρωτόνον λυκαυγὴς καὶ ἐπέχρισε διὰ ροδίνου χρώματος τὰς κορυφὰς τῶν παραχειμένων χιονολεύκων δρέσων. Οὐ δύναμεν τὰς πηρεῖς ἐπὶ τῶν χειρῶν στηρίζων καὶ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐκάθητο ἐπὶ τίνος ἀκρολοφίας. Σύμμικτοι θύρυσοι προσεσβαλλον ἐξ ὅλων τῶν πέριξ τὰς ἀκοάς του, ἀλλ' ἀναισθῆτος πρὸς τὰς ἔξωτερικὰς ἐντυπώσεις, ἵνα δολος οὐγκεντρωμένος εἴτε τὴν λύπην του· ἡ φαντασία του ἐξαποτομένη ὑπὸ τῆς ἀπομονώσεως τῆς ψυχῆς, τῷ πορίστα ἐν Ζωκρῷ πραγματικότητι, διὰ τοῦτο εἰς τὰ ζοφερὰ προσαισθήματα του τὸν εἶγε τοσούτον σκαλῶς ἀπεικονίσει.

**ΙΑΚΩΒΑΓΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΣ ΑΘΗΝΩΝ**

παρειθν του, ἐπὶ μὲλλον ἀνεκουφίζετο ἡ σφοδρὰ τις
ψυχῆς του ἀθυμία.

Ο ήλιος εἶχεν ἀντεῖλαι, ἀλλ' αἴματοθερήσεις καὶ τάχιστα ἀποκρύψεις μεταξὺ τῶν χειμερινῶν νεφῶν, ὁ μοιάζει πρὸς ἀπαίσιον μετέωρον.

Πόσον εὐάρεστα ήσαν τὰ ἑρωτικὰ βλέμματά σου! Πόσον ἐνετρύφουν θεωρῶν σε! διε σὲ ητένιον μὲ την καρδίαν πεπληρωμένην ὑπὸ σου, ἔστρεψες ἀλλαχοῦ τὸ ἀγγελόμορφον πρόσωπόν σου, ἕγω. δὲ οἶκουν τὸ κρύφιον ἀσθμα τὸ ἀποπνέον ἐκ τῶν χειλέων σου, καὶ ἔσθεπον τὰ νεαρά σου στέρνα ὅτε μὲν ἔζογκούμενα, διὰ δὲ συστελλόμενα ὑπὸ τῶν καταθλιβόντων αὐτὰ στεναγμῶν... διε πάλιν κατεκνυθεῖσα ἔστρεφες λάθρω πρὸς με τοὺς ὄφελκούς, τότε η ψυχή μου ἐλυθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπαχθῶν δεσμῶν, ἔτρεχε πρὸς συνάντησιν τῆς ιδικῆς σου, καὶ μετ' αὐτῆς συνεγένετο· ἐν δὲ μένον, ψυστηριώδες δια ἀπετελεῖσθαι ἐξ ἀμφοτέρων ήμῶν, ὅπερ γε οθάνετο ἐν μένον αἰσθημα, ἐπεσχεν ἔνα μοιον πόνον καὶ συνεμποίηστο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πάθος.—Ο θεὸς, δικαθορῶν ήμᾶς ἀνωθεν, ἔχχιρεν ἐπὶ τῇ ἐνώσει δύο πλασμάτων γεννηθέντων ὅπως καταστήσωσιν ἄλληπλα εὐδαιμόνα, καὶ η πηγὴ πάσῃς ἀγάπης ηγάλλετο βλέπουσα ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, τῆς τοσάκις καταρασθείσης, καὶ δείποτε προσφιλῆς, ἀποστίλβοντα σπινθήρα τινα οὐρανίου ἔρωτος.—Ἐνταῦθα ἐσίγησε, καὶ περιπεσὼν εἰς τὴν προτέραν ἀθυμίαν του ἔμενεν ἀκίνητος χωρὶς νομετάβαλη μορφὴν, ἔσκαλον οὐθῶν δὲ πάντοτε να δακρυρροῇ, μετέβαινε ταγέως ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλον συλλογισμόν

Πτερόν Χερουβίμ ἐτέθη πρὸς φρούριαν τοῦ ἐπιγείου Παραδεσίου, καὶ ἀπεδιώκεν ἐξ αὐτοῦ τὸν ἀρχὴν πρωτόπλαστον ὁ πλανήρης ἔξοριστος ἐπεθύμει τὴν γενέτειραν γῆν, ὅπου διάπυρος πόθος, τὸν εὔλκους ἀκατασχέτως, ἀλλὰ τὸ Χερουβίμ ἐκρίδαινεν ἀπειλητικῶς τερον τὴν ἀλογίνην ρομφίαν.—Ἄνωρθώθη, ἀνέστρεψε ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὄπιστα, ἀτενίζω μετ' ἀσεβοῦς βλέμματος τὸν οὐρανόν... τὸ αἷμα ἐπάφλασε βιαίως εἰς τὰς ἔξωδασμένας φλέβας του. Ἐφηξεν ἕπασαι αἱ ἴνες του καὶ σφροδρῷ ἐπαλλελεῖ καρδία του ἐν δισμάχῳ πρὸς ἔκυτὸν, ἐν δισμάχῳ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. ἐν ἀνταρσίᾳ ποδὸς τὸ σύμπαν,

— Εν τῇ σκοτοδεινιάτει τοῦ νοῦς ἐτόλμησας διὰ τοῦ
θρασέος λογισμοῦ σου, νὰ κατακρυψίσῃς τὸν ὑψιστον
ἐκ τοῦ θρόνου του, δπως ἀναβιβάστης σεκυτὸν, ἢ μίαν
γυναικαν^ν; Ἐπέζ μοι ἥσθάνθης ἐν τῇ ψυχῇ σου τὴν σφρι-
γῶσαν ρώμην τιτάνος, ἢ τὴν ὑπεριφανειαν τοῦ Ἔωρφο-
ρου; Ἡσθάνθης ἀρά γε ἀναζέουσαν ἐν σοὶ τὴν ζωὴν τοῦ
Σύμπαντος; Ἐπεσωρεύθησαν ἀρά γε ἐν τῷ στήθει σοῦ
ὅλαι αἱ χαρμοναὶ καὶ τὰ δεινὰ τῆς ὑπάρξεως; Ἐκλο-
νισθησαν οἱ παλμοὶ σου, ὡς αἱ δυνάμεις αἰτίας διατά-
ραττουσι τὴν φύσιν εἰς τὰ ἔγκατα αὐτῆς; Ως γίγα-
τζησας τὰ λοιπὰ εἶναι στηπεδῶν, κόνις, καὶ ἀπόδης ὅλη
Τώρας πλέον ἥχθη εἰς πέρας ἢ ἀποτρέπαιος σκηνή! Κι
μητι μόνος καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν ἀγχπῶ πλέον, δπω-
μὴ ἀγαπᾷ οὐδενα!

Παρελήσεις ο τάλαις ως θηρίον σφραδάζον καὶ ἐνδέτερον ἐμβυθίζον τὴν μάχαιραν ἡτος τὸ διεπέρασσε. Εἰτα ἐπικνακάμπτει πρὸς τὴν πόλιν, ἀλλὰ διερχόμενος διά τίνος πλατείας, βλέπει εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ἀνιδρυμένους ἱερώματα, ἐφ' οὐ ὑποβασταζόμενος ὑπὸ δύο δοκῶν ἦτο ἀπήωρημένος πέλεκις, φεγγοβολῶν ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἥλιου. Δύο ἄνδρες φοβεροὶ τὴν ὅψιν, ἀνυπομόνως περιέμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἔσυλίνης ἀναβάθματα τείνα, μέλλοντα νὰ ἀναβῇ.

Ο σχῆλος συμπυκνοῦται καὶ συνθίσεται πέριξ, ἐξορμῶν μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐκ τῶν πλησίων δῶν. Στριτίσται ἔφιπποι φέροντες γυμνὰ ἔφη διασχίζουσι τὸ πλῆθος, καὶ ἀνόγουσι δίδον εἴς τι ὄχυρα, ἐφ' οὐ κάθηται ἀνήρ τις ὁρθεύος ὡς καρός, τὰ πρέμοντα γείλη τοῦ ὅπερος ὑποτονθόριζούσι διακεκομένας λέξεις. Ιερούς τις ἐν τούτοις ἰστάμενος περὶ αὐτῷ, τῷ παρουσιάζει ἐξαυρωμένον, ἵσως διεγένετο τὸν ἀτεγίσθη καὶ τὸν ἀσπασθῆ. Μετ' οὐ πολὺ ὁ περιθέτης Εὔγένιος ὅστις εἶχε καταστῆ κάτωχος ὡς ὁ κατάδικος ἐκεῖνος, ἤκουε τὸν τριγύμνον τροχελίας τίνος, εἴτα βρέψην δοῦπον καὶ μηκυμὸν ἀναθρώσκοντα ἐκ τοῦ συνγυμένου πλήθους ὠσεῖ ἐκ τοῦ στόματος ἐνὸς μόνου ἀγρίου θηρός. Κεφαλὴν αἵματόφυρτος εἶγεν ἐπιδειγμῆτη πρὸς τοὺς κατεπιούμενος θεατάς. Ἀνέφριξεν δὲ Εὔγένιος ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς τὴν ἀποτρόπαιον θέαν τῆς μορφῆς ἐκείνης καὶ εἶπεν. —Οἰχδήποτε ὑπῆρξεν ἡ παρελθοῦσα ζωὴ σου, τώρα πλέον ἔληξαν τὰ δεινά σου!

(Τέλος τοῦ ἀ. μέρους)

A. A. T.

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ.

Εἶχομεν μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰ Τέμπη. Τὸ σύνομα τοῦτο κοινὸν καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας, ἀποδίδεται κυρίως εἰς τὴν σχηματιζομένην ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ Ολύμπου καὶ τῆς Ὅστες, εἶναι δὲ ἡ μόνη εἰσόδος καὶ ἔξοδος τῆς μεγάλης Θεσσαλικῆς πεδιάδος, ἡτις περικυκλοῦται γύρωθεν ἀπὸ δρόπον. Ο Ἀμύντωρ, φίλος μας, δοτεῖς μᾶς ἐφιλοξένησεν εἰς Δάρισσον μετ' ἄκρης περιποιήσεως, ηθέλησε νὰ μᾶς συνοδεύσῃ. Ἐναυλώσαμεν πλοιάριον τι, τὴν δὲ πρωτέαν εἰσῆλθομεν εἰς τὸν Ηπειρὸν τὴν ἀ. Αὐγούστου μηνός. Πάρκυτα προσέβαλλον τοὺς ὄφειχλούς μας πολλαὶ πόλεις ὡς ἡ Φάλαινα, ἡ Γορτύνη, Ἐλάτεια, Μόψιον, Φάρσαλος καὶ Όμόλη· ἄλλαι μὲν ἐπὶ τῶν ὄγθων κείμεναι τοῦ ποταμοῦ, ἄλλαι δὲ ἐπὶ τῶν ἔγγυς ὑψωμάτων. (*)

(*) Ἐν τῇ κοιλάδι ταύτη τῇ μεταξὺ Ὅστες καὶ Ολύμπου κατεχομένην, ἔνθα διαδρέχει ὁ Ηπειρός ποταμὸς ὅλην τὴν στενὴν καὶ γραφικὴν ταύτην θέσιν τὸν Τεμπῶν, ἔκεινο τὸ πάλαι αἱ ἀνω μνημονεύεται πόλεις, |ῶν τὰς πλειους κατέστρεψεν ὁ χρόνος. Σήμερον περὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον κεντυται ἔνθεν καὶ ἔνθεν

Διελθόντες τὸ στόμιον τοῦ Τιτερησίου, τὰ ὄδατα τρῦ ὅποιου εἰσὶν ἡτον καθαρὶ ἢ ἐκεῖνα τοῦ Πηνειοῦ, ἀφίχθημεν εἰς τὸ Γόννον, πολύχνιον ἀπέχον τῆς Δαρίστης ἐκατὸν ἑξήκοντα στάδια, ὅπου ἀφήσαμεν τὸ πλοιάριον μας. Ἐντεῦθεν ὀρχεῖται ἡ κοιλάς, ὡς δὲ ποταμὸς περικέλεισται μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὅσσα, καιμένου πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ, καὶ τοῦ Ολύμπου πρὸς τὰ ἄριστα, οὐ τὸ ὄψος εἶναι δίλιγον τι πλέον τῶν δέκα σταδίων.

Κατὰ τινα ὀρχαίαν παρθέσσιν, σεισμὸς διεῖλε τὰ δύο ὄρη καὶ ἡγέρεις διάβασιν εἰς τὰ ὄδατα τοῦ Πηνειοῦ, ἀτινα κατεπόντιζον τοὺς ἀγρούς. Ο ποταμὸς οὗτος δεχόμενος εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ τοῦ μικροτέρους αὐτῷ Τιτερησίου, Ὄνοχον, Πάμισσον καὶ Ἀπιδενὸν, ρέει εἰς ἐπιπέδον ὅπου ὑψοῦται βαθυτέρων ἀπὸ τὰς πηγὰς του ἔως εἰς τοὺς λόφους καὶ τὰ δρόποις περικυκλοῦσι τὴν ξηρὰν ταύτην. Αἱ πηγαὶ του κατέρχονται ἀπὸ τὰς πηγὰς του ἔως τοὺς λόφους καὶ τὰ δρόποις περικυκλοῦσι τὴν ξηρὰν ταύτην. Αἱ ποδοδάφναι καὶ τα ποικίλα εἰδη τῶν χαμοδέδρων σχηματίζουσιν οὐκοῦν ἀνθοφερεῖς κοιτίδας καὶ ἄλση, καὶ συναμιλλῶνται χρέινταις πρὸς τὰ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ολύμπου δάσον. Οἱ βράχοι περιβάλλονται ὑπὸ τάπητος κετσοῦ, καὶ τὰ δένδρα ἐστολισμένα εἰσὶν ὑπὸ φυτῶν, ἀτινα περιεισθέμενα εἰς τὰ ἐκείνων στελέχη, περιπλέκονται μὲ τοὺς κλάδους των καὶ προσκλίνουσιν εἰς εὐθυλῆ ἡμικύπελλις καὶ ἀνθοστέφνει. Τὰ πάντα ἐπὶ τέλους παρουσιάζουσι κατὰ τοὺς ὥραίους ἐκείνους τόπους τὴν μᾶλλον φιλομεδῆ ὥραιτητα. Πανταχόθεν οἱ ὄφειχλοι τέρπονται ἐκ τῆς αὔρας καὶ τῆς ζωηρότητος τῶν ἀνθέων, ἡ δὲ ψυχὴ ἀναλαμβάνει νέον πνεῦμα ζωῆς.

Οἱ κοιλάδες ἐκτείνεταις ἀπὸ τὸ Νοτιοδυτικὸν μέρος ἔως τοῦ βορειοδυτικοῦ τὸ μὲν μῆκος αὐτῆς εἶναι τεσσαράκοντα, τὸ δὲ μεγαλύτερον αὐτῆς πλάτος δύο καὶ μέτρα τοῦ στάδια πλὴν ἐνίστεται τὸ πλάτος ἀλλατοῦται πρὸς σημειαῖς, ὃντας ἀπόστασις φύγεται νὰ ἔναιε οὐχὶ πλειότερον τῶν ἐκατὸν ποδῶν.

Τὰ ὄρη εἰσὶ κεκαλυμένα ἀπὸ λεύκας, πλατάνους καὶ ἀγριομελίκης ἔχαισίου ὥραιτητος, ὑπὸ τοὺς πρόποδας

οἱ ἔτης ἀξιολογώτεραι τῆς Θεσσαλικῆς πόλεως. Η Δάρισσα, πρωτεύουσα ταύτης μὲ 50 χιλιάδ. κατοικους, η Τύρνανον βορειοδυτικῶν ἐκείνης, τὰ Τρίκκαλα Β. ἀνατολικῶς μὲ 20 χιλιάδας, τὰ Μετέωρα, μοναστήρια ὄφειχλοις μοναχῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, ἐφ' ὑψηλοῦ λόφου, η Φάρσαλος, (νῦν Φάρσαλα) περίφημος διὰ τὴν μεταξὺ Ίουλίου Καίσαρος καὶ Πομπείου συγχρονεσσαν μάγην (48 π. χ.). Εγγὺς ταύτης, αἱ Κυνός Κεφαλαί, δύο υψηλοῖ λόφοι, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων Φλαμινῖος ἐνίκησε τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φιλίππον. Βαλεστίνον (αἱ πάλαι Φερραί) διάσημον πολύχνιον ὡς πατρίς τοῦ πρώτου τῶν νεωτέρων Ἐλλήνων, συλλαβόντος τὴν ίδεαν τῆς ἀπειλερώσεως τοῦ Ἐλληνικοῦ γένους πρωτομάρτυρος, Ρήγα τοῦ Φερραίου καὶ Ἰάσονος τοῦ Αιγύπτιου, δοτεῖς προθέτει τοῦτος ἐκ τῶν ἀρχαίων νὰ συμπλήξῃ ὅλας τὰς Ἑλλ. πόλεις εἰς ἐν κράτος, κυριαρχίαν τῆς ὁλῆς Ἐλλάδος καὶ καταστρέψῃ τὴν πρὸς ἀνατολὰς περιστήνην ἀντοχρατορίαν, τοῦ ὄποιου τὰ συέδια, ὡς γνωστόν, ἔξετεσσεν ὁ νιός τοῦ Φιλίππου Ἀλέξανδρος οἱ Μέγας, ἀφοῦ ἤρξε τῆς Θεσσαλίας ὀλοσχερῶς καὶ κατέστρεψε τὰς Θήρας μετὰ τῆς Βοιωτικῆς συμμαχίας. Άλαράν τῶν Φερρῶν κεντυται ὁ Βῶλος, η Γρίτζα, Ἀρτελάκια. Βατόρα κατοικύμενας ὑπὸ Σ. Τ. Μ.

αὐτῶν ἀναβλύζουσι διεισγεῖς πργαῖς ὡς δικύσταλλος· ἐκ δὲ τῶν διαλειμμάτων τῶν ἀποχωρίζοντων τὰς κορυφάς των, διεξέρχεται δροσοβόλος ἀπὸ διὰ ἀναπνέεις τις μετ' ἐνδομύχου γηθούσην. Ο ποταμὸς παρουσιάζει σχεδὸν πνηγαῖον γχληνιαῖον τινὰ πορθμὸν, εἰς πολλὰ δὲ μέρη περιβάλλει νησιὰ ὡν τὴν χλοερότητα διὰ τῶν νημάτων του διατωνίζει. Σπηλήδες, τῶν δέρεων τὰς πλευρὰς διασχίζουσι, πχντοειδεῖ; πόλις πρὸς τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ κείμενη, ἐμφανίουσι τὰς ἀναπαύσεως καὶ τερπωλής τὸ ἄσυλον.

Ἐκεῖνο ὅπερ μᾶς ἔξεπληξε περισσότερον, ἦτον ἀληθής τις πρόσων κατὰ τὴν διανομὴν τῶν καλλονῶν καὶ διὰ τὸν δρόπον περιβάλλονται πανωραΐσμον οἱ μονήσεις ἐκείνοις τόποι. Ἀλλαχόστης ἡ τέχνη ἀγωνίζεται τὴν φύσιν νὰ μιμηθῇ ἐντεῦθυντα δύμας θὲ ἐλέγομεν ὅτις ἡ φύσις οὐλεῖ νὰ μιμηθῇ τὴν τέχνην. Αἱ ροδοδάφναι καὶ τα ποικίλα εἰδη τῶν χαμοδέδρων σχηματίζουσιν οὐκοῦν ἀνθοφερεῖς κοιτίδας καὶ ἄλση, καὶ συναμιλλῶνται χρέινταις πρὸς τὰ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ολύμπου δάσον. Οἱ βράχοι περιβάλλονται διὰ τάπητος κετσοῦ, καὶ διαυλακωμένων καθ' ὅλον τὸ ὄψος διὰ βαθυτάτων ὀβύστων καὶ φράγγων. Πάρκα ταῖς κορυφαῖς των νέφη περιεπλανῶνται βραχέων ἀνάδρων τῶν μελανῶν δένδρων η ὑποκρέμενον μεταξὺ τοὺς ἀκάρπους κλάδους των κάτωθι εἰδῶν τὴν φύσιν κατερεπομένην, δρόπι πεπτωκέτες ἡ κατακερματισμένα τούς τοῦ αἰθέρα καὶ συγκρούονται ἐναντίον ἀλλήλων.

Η ψυχὴ μου κατείχετο ὑπὸ τοῦ θεάματος ἐκείνου, δτε δὲ ἡγειρόντος τοὺς ὄφειχλους, εὑρέθην κεκλεισμένος μεταξὺ δύο μελανῶν δρόπων, ξηρῶν καὶ διαυλακωμένων καθ' ὅλον τὸ ὄψος διὰ βαθυτάτων ὀβύστων καὶ φράγγων. Πάρκα ταῖς κορυφαῖς των νέφη περιεπλανῶνται βραχέων ἀνάδρων τῶν μελανῶν δένδρων η ὑποκρέμενον μεταξὺ τούς τοῦ αἰθέρα πεπτωκέτες τούς τοῦ αἰθέρα ταύτην. Τὰ πάντα ἐπὶ τέλους, παρουσιάζουσι κατὰ τοὺς ὥραίους ἐκείνους τόπους τὴν μαρτυρίαν την θεάν, μάλιστα δὲ εἰς τὴν διάμυνην τῆς μαχευτικῆς ταύτης κοιλάδος. Επειλεῖς οὐτοις θεωροῦσι καὶ σέβονται τὰ Τέμπη ὡς τὴν χώραν ἐξ ἦ; ή Ἀπόλλων μετέφερεν εἰς Δελφοὺς τὴν Ἱερὸν αὐτοῦ δάφνην, θυμαζόντος δὲ αὐτὰς ὡς τὴν ὥρατος τέρπονται ἐκ τῆς αὔρας καὶ τῆς ζωηρότητος τῶν ἀνθέων, ἡ δὲ ψυχὴ ἀναλαμβάνει νέον πνεῦμα ζωῆς.

Οἱ "Ελληνες," ἔχουσιν ἐντυπώσεις καὶ συνισθήσεις λίσταν ζωηράς, κατοικουσι θερμὸν κλίμα όθεν οὐδεὶς πρέπει νὰ ἐκπλήσσεται διὰ τὴν δρόπον δοκιμάζουσι στοργὴν καὶ συγκίνησιν εἰς τὴν θέαν, μάλιστα δὲ εἰς τὴν διάμυνην τῆς μαχευτικῆς ταύτης κοιλάδος. Επειλεῖς οὐτοις θεωροῦσι καὶ σέβονται τὰ Τέμπη ὡς τὴν χώραν ἐξ ἦ;

καὶ μεγάλους πελέκεις, ἥλθον καὶ ἔτσαν ἐνώπιον δένδρου
ἴχοντος περιφέρειαν 13 ποδῶν. Ἡ μουσικὴ ἀπαιάνιζεν,
οἱ κυρῖαι ἔψαλλον τὸ δάσος ἀντήχει ἐκ τῶν κτυπημάτων
τῶν δύο ξυλοκόπων πολιτικῶν, ἐπέτων δὲ κύκλῳ οἱ πα-
ρεσχύδες, οἵ τις συνέλεγον οἱ παρεστώτες, ἵνα φυλάξωσι κα-
τόπιν ὡς κειμήλια. Ὁ Γλάδστων, διακόψις διλίγον τῶν
ἔργοσίν πρὸς ἀνάπτυσιν, ἀπεμάζατο τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ
προσώπου ἐρειδόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ πελέκεως, εἰπε τοὺς ζέ-
νοις, διτὶ, ἀντὶ πολιτικοῦ λόγου, ὃν ἐπειδύμουν νὰ ἀκούσω
οιν, αὐτὸς προφρετὸς μᾶλλον νὰ λαλήσῃ διλίγα περὶ τοῦ
κατ' ἄγρους βίου. — «Οἱ νεώτεροι ἐκ τῶν παρεστώτων,
εἶπε, θὰ ἴδωντις ἐπερχομένην τὴν ὥραν, καθ' ἣν δὲν θὰ ὑ-
πέργει πλέον μεγάλη καὶ δεινὴ ἀντίθεσις τῶν βιομηχ-
νικῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν, οἷς ταῦτα παρατηρεῖται.
Πάντοτε δύμας θὰ ὑπάρχῃ διαφορά τις τόπων πολυχυθρό-
πων καὶ διγανθρώπων. Τὰς μεγάλας πόλεις ἐνογλοῦντι
πρὸ πάντων τριῶν πρύματα βλασφεμίας ἀναθυμιάσεις, καὶ
στρατι, σπάνις ὕδατος καθαροῦ καὶ ὑπερβάλλουσα πληθὺς
καπνοῦ. Δὲν πιστεύει τοι διατοδύναμος δημιουργὸς ἡ-
θέλησε νὰ ὑπάρχων τὰ τρία ταῦτα κακὰ δύου συμβί-
ουσι μυριάδες ὄνθρώπων. Ἡ ἐπὶ μέρους ἄρτις τῶν κακῶν
ἐξήρτηται ἀφ' ὑμῶν ἀρκεῖ μόνον νὰ καταπολεμήσητε τὰς
προλήψεις τῶν ἀποστρεφομένων τὰς καινοτομίας. Ηδο-
τεστάρων ἐτῶν ἱκουσα βαθύπλουτον διευθυντὸν χερτο-
ποιείου παραπονούμενον κατὰ τῆς ἔρουσας, διτὶ ἀπηγό-
ρευσε νὰ ρίπτωνται τὰ καθάρματα, τὰ περιτρίμματα
καὶ ἄλλα ρυπαρὰ ἀχρήστου χάρτου λείψανα εἰς τὸ θύρω,
ἔξι οὖ ἐπινοιος οἱ πενέστεροι. Πέρυσιν δύμας ἔμαθον παρ-
αύτοῦ διτὶ αἱ ὑποθέσεις του εἰχον βελτιωθῆναι χημικὸς ἀ-
ναλύσας τὰ καθάρματα, τῷ ὑπέδειξε πῶς ἥδυντο νὰ τὰ
ἐπωρειηθῇ ἐπικερδέστερον· οὕτω δὲ αὐτὸς μὲν ἐκέρδισε
κατ' ἔτος ἐκ τῆς χεζόσως καὶ τῆς ἐπεζεργασίας τῶν κα-
θαρμάτων 3,000 ἢ 4,000 λίρας· τὰ δὲ ὑδρατα τῶν ρυ-
άκων ἐμένον ἀμόλυντα. Ἡ μὲν ἀνάγκη ἀπεδείχθη πάλιν
μάτηρ τῆς τέχνης, δὲ θεῖος νόμος ἐπενθήθεν εἰς τὸ
παλαιὸν κύρος του. Τὸ Ανδρινὸν ἔχει δια γινώσκετε, πε-
ρὶ τὰ 4,000,000 κατοίκων ἐν τῇ δυτικῇ αὐτοῦ πο-
λυκυρωποτέρᾳ γωνίᾳ διετρίβω καὶ ἔγω ἀπὸ 46 ἐτῶν
σήμερον δὲ, στάκις ἀνοίγω τὰ παράθυρά μου, ἀναπνέω
δέρα καθαρώτερον ἢ τὸ πρόσθεν, διότι ἡ νομοθεσία ἀ-
πηγρέυσε τὴν αὐθαρέτον καὶ στωτὸν γέννησιν τοῦ κα-
πνοῦ, διέταξε δὲ τὴν ἀνέγερσιν κτιρίων ἵνα τὸν ἀπορρο-
φῶσιν. Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον τοῦτον ἵνα
τέρπηται δικαστικῶν ἐν αὐτῷ. Δὲν λέγω διτὶ τὸν ἐδη-
μιούργησε πάντη ἀμέτοχον θείων καὶ πειρατῶν· η-
δόκησεν δύμας νὰ καταστῇ ἡμῖν εὐάρεστος ἡ φυσικὴ ἡ
μῶν ὑπερβολή. Ὁ ἀὴρ, δὲ ἥλιος, τὸ στερέωμα, τὰ δένδρα,
ἔχοτος οἱ ρύακες, πάντα εἶναι τερπνά· ἀλλ' ἡμεῖς τὰ
μολύνομεν καὶ φθείρομεν. Δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἀπ-
έδειξε τοὺς ἄγρους· δυνάμεθα δύμας νὰ ρυθμίσωμεν τὰ
πράγματα οὖτις, ὥστε δὲ τοῦ ὄνθρώπου χειρὶς μὴ μο-
λύνῃ μηδὲ φθείρῃ δισταῖς τερπνά· ἐχορήγησεν ἡμῖν
ἡ Θεία Πρόνοια. — Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπανέλαβε ζωηρό-

τερον τὴν ἔργοσίν, ἄχρις οὐ μὴ τῶν κτυπημάτων του
κατέπεσεν τὴν οὐρανομήκης μελία!

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ.

* * * Ο ἔδολος πατριωτισμὸς οὐδὲν ἔτερόν ἐστιν ἢ η
λεπτοτάτη φιλοτιμία τῆς καρδίας· η δὲ φιλοτιμία αὐτὴ
οὐδὲν ἔτερον ἢ ὁ ἀνώτερος βαθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ.

* * * Πληρώνομεν ἀπὸ δόλους ἀδρότερος τοὺς κατα-
στρέφοντας ἡμᾶς στρατηγούς· τοὺς διασκεδάζοντας ἡμᾶς; δοιδαὶς καὶ μου-
σικοῦς, ἡττον δὲ πάντων τοὺς διδασκάλους; ήλιον.

* * * Οἱ πόλεμοι θὰ διαρκέσωσιν ἐνδιστούσι ἀνθρώπων
ἔχουσι τὴν μαρίαν νὰ φονεύωσε τοὺς θυμάζοντας αὐ-
τούς.

* * * Τὸ κάλλος εἶναι οὐράνιον ἀληθῶς, ὅταν ἐπικοσμῆ-
σιτὸν ἢ ἀφέλεια, καὶ οὐδὲν ἀξιολάτρευτον ὅτους ἡ περι-
λαμπὴ ἀκάθοτης, ὅταν φέρῃ ἀναγείρεις τὴν κλείδη τοῦ
παραδείσου ἐν ἄγνοίᾳ της. (Οὐγγά)

* * * Μόνη ἡ ἀρτηὴ καὶ νεκρὸν τὸν ἔχυτης ἐργάτην
κοσμεῖ καὶ ἐπέκειν τοῦ τάφου παρακολουθοῦσα τούτου
ἐπιλαμπρύνει. (Οίκονόμος)

ΦΛΙΨΙΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

* * * Ήτανε δρεσσοτόλιστη
Ἄνηγη χαριτωμένη,
Ποσὶ μιὰ παρθένα ἀγγελική,
Δέκα χρονῶν τραντασολλάδα,
Ἀλκούθησε τὸ θύνατο
Ἄθικα διπατημένη.

* * * Ο ζέφυρος παγιγνίδεις
Φλώτωτας τὸ μικροσλα,
Ποσὶ έντικεψε τὸν λαγκαδία,
Νέα σφῆη ἀπὸ τὴν ἀγκαθία,
Ἐνδιέ πουλιοῦ χυστοφέρον
Τὴν ἀπαλή φωλοσλα.

* * * Ακούει τὸ γαρούσημα
Γλιστρά, τρέμει, φωνάζει,
— Μάννα, μανιούδα μοι γλυκαδία
Και ἡ ἀθώα της παρθενία
Βλέπει τὸ χάρο, σκρήζεται,
Ποσὶ τὴν φύτονυσσάζει.

* * * Χάρισε τὸ φωτίκι μοι,
Μάνούλα, εἰς τὴν χαρά μα;
Και ἄναψε της διο χερρά·
Εἴτε ἡ γλυκιά μας συντροφά
Ζεῦ φωτικό καλίδι μας,
Στὸ πόνο, εἰς τὴν χαρά μα;

ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΗΣ ΚΑΠΟΚΕΦΑΛΟΣ

* * * Λύσις τροβόληματος
Ο μὲν πρώτος ἔλασθε 3 1/2 καὶ 1/2 μῆλον, δὲ δεύτερος
1 1/2 καὶ 1/2 καὶ ὁ τρίτος 1 1/2 καὶ 1/2, το ὅλον ἐπ τὰ

— «Ἐξεδόθησαν κατ' αὐτὰς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ
βρούνος Δὲ Βρούκ, δικτελέσαντος διευθυντοῦ τοῦ Αἴού,
εἰτα πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστρίας, ἐν Κονισταντινούπολει καὶ
τὰ τὸν Κειμαλέον πόλεμον, δεύτερον δὲ καὶ ὑπουργοῦ
ἐπὶ τὸν οἰκονομικῶν. Τὰ ἀπομνημονεύματα ταῦτα πε-
ριστρέφονται εἰς τὸν χρόνον τοῦ κειμαλεῖου πολέμου,
προχριματεύονται δὲ τὸ ἀντολικὸν ζήτημα ἀπὸ ἀντιτουρ-
κικῆς καὶ ἀντιβρεττανικῆς ἀπόψεως. Ὁ Βρούκ Δὲ Βρούκ
ἀποφαίνεται κατὰ τὴς διωμανικῆς κυριαρχίας, στηλί-
τεύει, δριμύτατα τὴν ἀγγλικὴν πολιτικήν, δικιολογεῖ
δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ 1854 ἐπαναστατικὸν κίνημα τῶν Ἑλλή-
νων, ὅπερ τῶν ὅποιων λίαν συμπαθῆς συνηγορεῖ.

— Επειδὴ διὰ τὸν προκηρυχθέντα Νεργερόντειον θεο-
λογικὸν διαγωνισμὸν οὐδεμία θεολογικὴ πράγματα πα-
ρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πανεπιστημίου ἐντὸς τῆς
ταχθείσης προθεσμίας, ηθεολογικὴ σχολὴ ἀπεράσιστην
ίνα διαβιτήν η τέλεσις τοῦ διαγωνισμάτος τούτου ἐπὶ
διετίαν, ητοι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους
1879—1880. Θέμα, ὡς γνωστὸν, εἶναι τὸ ζῆτης. «Μετε
τη ιστορικὴ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δρθοδοξοῦ η-
ρών ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως καὶ ἴδιως τῶν μετά
τὴν ἀλώσιν διαπρεψάντων ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν καὶ
τὸν ὑπερστῶν δὲ; η δρθοδοξοῦ ημῶν ἐκκλησία προσή-
ινεκεν εἰς τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος». Ἡ πράγματαί δένον
νὰ περιλαμβάνῃ ἔκτασιν 15 τοῦλάχιστον συνήθων τοῦ
πογραφικῶν φύλλων, νὰ ἥναι δὲ γεγραμμένη λίαν εὐχα-
ριστῶς καὶ ἀνευ διορθώσεων. Τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγωνοθέ-
του δρισθὲν χιλιόδραχμον γέρας ἀπονεμηθεῖσται εἰς τὸν
συγγραφέα τῆς δρθευθησομένης πράγματος τὴν ημέ-
ραν τῆς ἀναγνώσεως τῆς κρίσεως τῶν σχωνοδικῶν διαγ-
ραφεῖς διφίλειεν ίνα ἴδια διπάνη τυπώση τὴν πράγματοι
αν, μεθ' δὲ λάθη παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου τὴν διὰ τὴν
τύπωσιν δρισμένην χιλιόδραχμον συνδρομὴν ἐπὶ τῷ ω-
τῷ δῷρῳ νὰ χορηγήσῃ δια ἀντίτυπον τῆς συγγραφῆς
εἰς ἔκτασιν τῶν συλλόγων καὶ σχολείων τῆς Ἀνα-
τολῆς.

— Εξεδόθη ὁ δ'. τόμος τῆς ιστορίας τῆς Ἑλλάδος;
ὑπὸ τοῦ ἐν Χάλλῃ καθηγητοῦ κ. Χέρτοβεργ. Μεσαύτως
έξεδόθη δ. α. τόμος τοῦ περὶ Περικλέους πονήματος τοῦ
κλεινοῦ ιστορικοῦ καὶ καθηγητοῦ ἐν Λένη κ. Αδόλφου
Σμίδ. Τὸ δργον τοῦτο θεωρεῖται ἀριστούργημα ιστορικῆς
καὶ κριτικῆς τέχνης.

— Τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν Β'. τεῦχος τῶν «Ἑλληνικῶν Ω-
ρῶν» τοῦ καθηγητοῦ κ. Μόρσεν περιέχει ἐκτενῆ πραγ-
ματεύσιαν περὶ τῶν φυτῶν τοῦ ἀττικοῦ πεδίου, ὑπὸ τοῦ
καλδράτχ, διευθυντοῦ τοῦ βοτανικοῦ κέπου ἐν Αγη-
ναίναις.

ΟΙ ΑΥΣΑΝΤΕΣ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΠΡΩΒΛΗΜΑ

ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

Πρῶτος ἐπεμψεν ἡμῖν τὴν λύσιν δ. κ. Χαράλαμπος
Δημητρόπουλος, δεύτερος ἐλασθε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμο-
την, πατέρος τοῦ δ. κ. κ. Σ. Κοντόπουλος, Γ. Δ. Μπαρ-
τάρας, Περγάμος Τελεφόρος ΒΙΤΙΟΝ Κατετέλει,
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Μηνιαίος πίναξ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ
τοῦ Δήμου Ζακυνθίων.

(Κατ' ἐπίσημον ἀπογραφήν οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου Ζακυ-
νθίων ἀνέρχονται εἰς 20,050· ἐξ ὧν 10,310 ἀρρεν. καὶ 9,760
θηλ. Ἐν τῇ πολει ὑπάρχουσι 17,505, οἱ λοιποὶ ἐν το

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ἀνταλλάσσεται μὲν πᾶν περιοδικὸν καὶ πᾶσαν ἐφημερίδα, προσέτι δὲ ἀναγρέσκει πᾶν βιβλίον, οὐτινος ἀντίτυπον ἔχειε σταλή πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες δόκτων συνδρομητὰς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομήν των, λαμβάνουσι τὸ φύλιον ἐπὶ ἐν ἔτος δωρεάν.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἀρχονται τὸν 1.ην Μαρτίου καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΗΑΣΑ ἀφορῶσα τὸ περιοδικὸν ἐπιστολὴν, μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαραίτητος.

ΒΗΣΤΟΛΑΙ περιέχουσαι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει γαῖαν ἐπιγράφωντοι οὕτω· «Πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ Κόριννα».

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ διερχούσαι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ ποὺ αὗτη διερχεῖται νὰ πεμπῃ τὰ φυλλάδια, ἀλλως η διεύλυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπληρωτέας

EN ΖΑΚΥΝΘΩΝ..... δρχ. 6 | EN ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ.. δρχ. 8 | EN ΤΩΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΙ.. οράγκ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ ἐκδότῃ κ. Χρήσιμω Σ. Χιώτη γαὶ ἐν τῷ γραφείῳ τε Κορίννης, κειμένω ἐν τῷ τυπογραφείῳ ή Επτάνησος, παρὰ τῇ ὁδῷ «Θδηγητρίας».

Ἐν Αθήναις παρὰ τῷ κ. Γεωργίῳ Σδρίνιᾳ, τυπογράφῳ,—Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Γ. Κοκκινάχη.—Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Αημ. Αθηναίω.—Ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τῷ κ. Σπυρίδωνι Ηπούλη.—Ἐν Κεφαλληνίᾳ παρὰ τῷ κ. Επαμινώνδα Αννίνω.—Ἐν Λευκάδῃ παρὰ τῷ κ. Ιωάννη Σταματέλω.—Ἐν Ναυπάκτῳ παρὰ τῷ κ. Πλάτωνι Πάνω.—Ἐν Ηύρῳ παρὰ τῷ κ. Αλεξανδρῷ Κολατή.—Ἐν Χαλκίδῃ παρὰ τῇ συντάξει τῆς ἐφημερ. «Εὔβοια».—Ἐν Καλάμαις παρὰ τῷ κ. Α. Μπενή.—Ἐν Φιλιατροΐς παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Κατσαρῷ.—Ἐν Δονδίνῳ παρὰ τῷ κ. Χ. Ρουσιάνω.—Ἐν Κωνσταντίοις παρὰ τῷ κ. Μ. I. Γεδεώνῳ.—Ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Υόρκ.—Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Αναστασίῳ Παλιαστᾷ.—Ἐν Πόρτ—Σάριτ παρὰ τῷ κ. Γ. Παπανικολάου.—Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Φ. Τερτσέτη.—Ἐν Φλωρεντίᾳ παρὰ τῷ κ. Δ. Συγούρῳ.—Ἐν Βραΐλα παρὰ τῷ κ. Γ. Φώτη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ